

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 6, 2024

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:911](#) 21-06-2024

Duurovereenkomst voor bepaalde tijd over verdeling ouderdomspensioen na scheiding waarop noch Boon/van Loon noch WVPS van toepassing is, is niet opzegbaar

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:1770](#) 28-05-2024

Melding betalingsonmacht vennootschap door bestuurder mocht achterwege blijven omdat pensioenfonds op andere wijze op de hoogte was van betalingsonmacht

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:1713](#) 21-05-2024

Bij verdeling spaarsaldo gemeenschappelijke rekening ongehuwd samenwonenden moet man gecompenseerd worden voor niet opbouwen pensioen

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2024:1324](#) 16-04-2024

ICT-toeleverancier is geen online reisagent en valt niet onder werkingssfeer PGB

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:772](#) 26-03-2024

Advocaat aansprakelijk voor niet nakomen pensioenverplichting vaststellingsovereenkomst

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1646](#) 05-03-2024

Onderneming die verpleegartikelen uitleent, valt in periode van 1 juni 2014 tot 1 januari 2021 onder werkingssfeer PFZW

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:2345](#) 20-06-2024

Ontslag met billijke vergoeding inclusief pensioenschade

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:8525](#) 04-06-2024

Afwijzing militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:5264](#) 29-05-2024

Pensioenverweer faalt; aandeelhouderschap Belgische maatschap is geen nabestaandenpensioenvoorziening

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:5321](#) 29-05-2024

Na verbreking samenleving is er geen verplichting tot afstand opgebouwd partnerpensioen

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4963](#) 16-05-2024

Geen bestuurdersaansprakelijkheid: dwangbevel niet rechtsgeldig

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:2514](#) 15-05-2024

Werkgever mag bij overgang onderneming eigen pensioenregeling aanbieden; geen misbruik bevoegdheid

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:5605](#) 03-05-2024

Faillissement werkgever mede door schuld aan bedrijfstakpensioenfonds

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2060](#) 25-04-2024

Werkgeversdeel pensioenpremie valt niet onder vakantieloon, bonus wel

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:1988](#) 22-04-2024

Werknemer heeft na ontslag geen recht op aanvullende transitie- of billijke vergoeding; wel op ten onrechte vervallen vakantie-uren

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2024:1146](#) 05-06-2024

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen ten onrechte afgewezen

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2024:70](#) 23-04-2024

Uitkering spaarregeling moet voor inkoop pensioen worden aangewend

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2024:110](#) 22-01-2024

Eindloonclaim faalt wegens gezag van gewijsde

RECHTSPRAAK

Eindloonclaim faalt wegens gezag van gewijsde

Eiser vordert samengevat dat het gerecht voor recht verklaart dat Korpodeko onrechtmatig heeft gehandeld door zijn pensioenregeling niet als een eindloonregeling te beschouwen en na te laten de pensioenpremies aan Ennia te betalen. Gedaagden voeren aan dat het gerecht bij vonnis van 7 maart 2022 al een beslissing heeft genomen over hetzelfde geschilpunt, waarbij het gerecht heeft geoordeeld dat er geen sprake is van door Korpodeko gewekt gerechtvaardigd vertrouwen dat er ter zake het pensioen van [eiser 1] een eindloonregeling is overeengekomen. Met Korpodeko is het gerecht van oordeel dat het door [eiser 1] in deze procedure baseren van zijn vordering op onrechtmatig handelen (volgens hem het gerechtvaardigd vertrouwen dat Korpodeko heeft gewekt) in plaats van een wanprestatie (nakoming van de arbeidsovereenkomst), niet maakt dat hiermee sprake is van een nieuw geschilpunt op basis van een andere feitelijke grondslag. Het beroep op gezag van gewijsde slaagt.

Eiser vordert – samengevat – dat het gerecht voor recht verklaart dat Korpodeko onrechtmatig heeft gehandeld door zijn pensioenregeling niet als een eindloonregeling te beschouwen en na te laten de pensioenpremies aan Ennia op zodanige wijze af te dragen dat hij aanspraak kan maken op een eindloonregeling. Hij vordert een verklaring voor recht dat Korpodeko aansprakelijk is voor de schade die eiser hierdoor lijdt en zal lijden met (primair)verwijzing naar een schadestaatprocedure.

Eiser legt aan zijn vordering ten grondslag dat Korpodeko bij hem het gerechtvaardigd vertrouwen heeft gewekt dat hij aanspraak zou maken op een eindloonregeling, inhoudende dat hij een pensioenuitkering van 70% van zijn laatstgenoten salaris zou krijgen. Dat vertrouwen is onder meer gewekt doordat Korpodeko in dat verband premies aan Ennia betaalde. Door zich later ineens op het standpunt te stellen dat er geen sprake is van een

eindloonregeling en de betalingen aan Ennia niet voort te zetten, handelt Korpodeko volgens eiser onrechtmatig.

Korpodeko heeft gemotiveerd verweer gevoerd. Zij heeft aangevoerd dat het gerecht reeds bij tussen eiser en haar gewezen vonnis van 7 maart 2022 een beslissing heeft genomen over hetzelfde geschilpunt, waarbij het gerecht heeft geoordeeld dat er geen sprake is van door Korpodeko gewekt gerechtvaardigd vertrouwen dat er ter zake het pensioen van eiser een eindloonregeling is overeengekomen. Korpodeko doet daarmee, feitelijk, een beroep op gezag van gewijsde.

Korpodeko vordert – samengevat – dat het gerecht gedaagde 2 veroordeelt tot betaling aan Korpodeko van datgene waartoe Korpodeko in de hoofdzaak mocht worden veroordeeld, vermeerderd met de proceskosten. Zij legt aan haar vordering ten grondslag dat gedaagde 2 de voormalige directeur van Korpodeko is en voor zover hij – zoals eiser in de hoofdzaak stelt – akkoord is gegaan met de wijziging van de pensioenregeling van eiser, dan wel de uitvoering daarvan, hij in strijd met de statuten van Korpodeko en het geldende ‘Reglement Directeur Korpodeko’ heeft gehandeld. Korpodeko meent dat gedaagde 2 in dat geval op grond van onbehoorlijk bestuur persoonlijk aansprakelijk is voor de schade die Korpodeko als gevolg van zijn handelen leidt.

Gedaagde 2 heeft, samengevat, aangevoerd dat hij als directeur van Korpodeko uitsluitend akkoord is gegaan met een vaste dan wel gefixeerde eenmalige verhoging van de totale pensioenpremie en dat hij niet akkoord is gegaan met het voorstel van eiser inhoudende een eindloonregeling (pensioen op basis van 70% van het laatstverdiende eindloon).

Eiser is een oud-werknemer van Korpodeko, die daar van 1 september 1988 tot 1 juli 2018 heeft gewerkt. Tijdens zijn dienstverband had hij een pensioenverzekering op kapitaalbasis bij Ennia lopen. Korpodeko vergoedde daarbij 75% van de jaarpremie en eiser 25%. De jaarpremie is gedurende het dienstverband van eiser meerdere keren (onder meer op zijn verzoek) gewijzigd. Op enig moment ontstond er tussen eiser en Korpodeko een geschil omtrent de hoogte van de te betalen pensioenpremie en in het bijzonder over de vraag of aan eiser door gedaagde 2 (de toenmalige directeur van Korpodeko) de toezegging is gedaan dat Korpodeko de pensioenpremie zodanig zou aanvullen dat eiser op zijn pensioengerechtigde leeftijd een pensioen van 70% van zijn laatstgenoten loon zou genieten.

In dit verband heeft eiser in 2020 een verzoekschrift ingediend bij het gerecht, waarin, samengevat, is verzocht om een verklaring voor recht dat Korpodeko tekort is geschoten in de nakoming van de arbeidsvoorwaarden en/of de door haar aan eiser gedane pensioentoezegging en/of de eisen van goed werkgeverschap, met veroordeling van

Korpodeko tot betaling van een (bedrag aan schade)vergoeding. Op 7 maart 2022 heeft het gerecht het gevorderde afgewezen (hierna: het 'vonnis'). Eiser heeft tegen het vonnis geen hoger beroep ingesteld, zodat het in kracht van gewijsde is gegaan.

Met Korpodeko is het gerecht van oordeel dat het door eiser in deze procedure baseren van zijn vordering op onrechtmatig handelen (volgens hem het gerechtvaardigd vertrouwen dat Korpodeko heeft gewekt) in plaats van een wanprestatie (nakoming van de arbeidsovereenkomst), niet maakt dat hiermee sprake is van een nieuw geschilpunt op basis van een andere feitelijke grondslag. Zoals Korpodeko terecht heeft aangevoerd, heeft het gerecht reeds geoordeeld dat Korpodeko geen gerechtvaardigd vertrouwen bij eiser heeft gewekt dat een eindloonregeling is overeengekomen. Deze beslissing, die gebaseerd is op feiten en omstandigheden die eiser ook in de onderhavige zaak naar voren heeft gebracht, draagt het afwijzend dictum van het vonnis en aan deze beslissing komt dus gezag van gewijsde toe. Eiser heeft geen nieuwe feitelijke grondslag voor zijn vordering aangevoerd. Het beroep van Korpodeko op gezag van gewijsde slaagt dan ook.

Het rechtsgevolg van een geslaagd beroep op gezag van gewijsde is dat de rechter in de latere procedure de standpunten waarvan de juistheid noodzakelijk voortvloeit uit de ingeroepen beslissing honoreert en dat hij elk standpunt dat daarmee onverenigbaar is in de latere procedure verwerpt. Eiser heeft daarom geen belang meer bij de beoordeling van zijn vordering en dit leidt tot afwijzing van die vordering (ECLI:NL:HR:2011:BT7594).

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 22-01-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2024:110

Zaaknummer: CUR202203686 en CUR2023100005

Rechters: M.C.B. Hubben

Advocaten: O.E. Kostrzewski en W. ten Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitkering spaarregeling moet voor inkoop pensioen worden aangewend

Appellante vordert uitkering ineens van het tegoed dat zij bij haar werkgever in het kader van een spaarregeling heeft opgebouwd. De spaarregeling is door een uitvoeringsovereenkomst met werkgever overgenomen door Ennia. Ennia weigert op grond van het pensioenreglement uitkering ineens van het opgebouwde tegoed. Het gemeenschappelijk hof oordeelt dat het saldo wordt aangewend voor de inkoop van pensioen en niet ter vrije beschikking is van de ex-werkneemster.

In dit kort geding vordert appellante uitkering ineens van het tegoed dat zij sedert haar indiensttreding bij haar werkgever in het kader van een spaarregeling heeft opgebouwd. Ingevolge een uitvoeringsovereenkomst met werkgever is die spaarregeling overgenomen door Ennia. Op grond van (primair) artikel 17 van het toepasselijke pensioenreglement en (subsidiar) de toepasselijke noodregeling weigert Ennia uitkering ineens van het opgebouwde tegoed. Het Gerecht heeft de vordering van appellante afgewezen. Het Hof verwerpt het verweer van Ennia dat appellante geen spoedeisend belang heeft bij haar vordering. Appellante heeft gesteld dat zij uitkering ineens van haar spaartegoeden wenst om haar woning te verbouwen in appartementen, zodat zij met de opbrengst daarvan in haar levensonderhoud kan voorzien. Dat is een voldoende spoedeisend belang voor een (geld)vordering in kort geding. Nadere onderbouwing is – bij gebreke van een gemotiveerde betwisting – niet vereist. Het belang van Ennia bij afwijzing van de vordering is evident, maar staat aan de ontvankelijkheid van de vordering van appellante niet in de weg.

Ennia beroept zich primair op de overgangsregeling van artikel 17 van het pensioenreglement die deel uitmaakt van de uitvoeringsovereenkomst die tussen werkgever en Ennia is gesloten. Dat verweer treft doel. Ingevolge lid 7 komt het saldo tot uitkering op het moment dat het dienstverband wordt beëindigd en ingevolge lid 8 kan dit saldo worden aangewend voor de inkoop van een pensioen. Ingevolge lid 9 wordt het eventuele restant saldo uitgekeerd in

contanten, onder inhouding van de verschuldigde belastingen. Met ‘uitkering’ in lid 7 wordt niet bedoeld op uitbetaling aan de (ex-)werknemer. Lid 8 dient namelijk aldus te worden uitgelegd dat het saldo op het moment van uitkering uitsluitend kan worden aangewend voor de daar omschreven inkoop en dus niet ter vrije beschikking van de (ex-)werknemer komt. Dit blijkt ook uit lid 9, dat aldus dient te worden uitgelegd dat uitsluitend het daar omschreven eventuele saldo aan de (ex-)werknemer wordt uitgekeerd.

Ennia heeft onweersproken gesteld dat ook in het geval van appellante het saldo is aangewend voor de aankoop van pensioen vanwege het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd. Voor zover appellante betoogt dat de destijds overeengekomen spaarfondsregeling haar de mogelijkheid bood het saldo van haar spaartegoed ineens op te nemen, gaat het Hof daaraan voorbij nu dat betoog niet nader is onderbouwd (bijvoorbeeld door overlegging van die regeling), nog daargelaten de vraag of de in artikel 17 van het pensioenreglement vervatte overgangsregeling daaraan niet in de weg zou staan. Anders dan appellante meent, maakt haar spaartegoed deel uit van een pensioenregeling die uitkering ineens uitsluit.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 23-04-2024

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2024:70

Zaaknummer: CUR2023H00089 - CUR202204972

Rechters: E.A. Saleh, G.C.C. Lewin en M.A. Loth

Advocaten: M.R. Hammoud

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werknemer heeft na ontslag geen recht op aanvullende transitie- of billijke vergoeding; wel op ten onrechte vervallen vakantie-uren

Geschil tussen werkgever en werknemer na ontslag. De rechtbank oordeelt dat werknemer geen recht heeft op een aanvullende transitievergoeding, billijke vergoeding of een vergoeding op basis van de activeringsregeling. De vergoeding voor de ten onrechte vervallen vakantie-uren wordt op basis van het Max Planck-arrest toegewezen. Het werkgeversdeel van de pensioenpremie valt daar niet onder.

Werknemer is vanaf 14 maart 1997 in dienst van Stichting Laurentius Ziekenhuis Roermond (hierna: LZR), laatstelijk tegen een salaris van € 1.561 per maand, exclusief 8,33% vakantietoeslag en 8,33% eindejaarsuitkering. Op 3 juni 2021 is werknemer door ziekte uitgevallen. Zij heeft vervolgens eerst bij LZR re-integratiewerkzaamheden verricht en daarna heeft zij re-integratiewerkzaamheden in het tweede spoor verricht. Op 15 april 2023 heeft werknemer een WIA-uitkering aangevraagd, maar deze is afgewezen. Op 31 juli 2023 heeft LZR een ontslagaanvraag bij het UWV ingediend wegens langdurige arbeidsongeschiktheid en bij beslissing van 18 september 2023 heeft het UWV de gevraagde toestemming verleend., waarna het dienstverband is opgezegd tegen 16 december 2023, een eindafrekening is opgesteld en een transitievergoeding is betaald. Werknemer verzoekt onder meer (a) een aanvulling op de transitievergoeding, (b) een billijke vergoeding uitbetaling niet genoten vakantiedagen, (c) een immateriële schadevergoeding en (d) een bedrag van € 2.500 als activeringsregeling.

Naar het oordeel van de kantonrechter is er geen aanleiding om een aanvullende transitievergoeding te betalen. Met betrekking tot de datum van indiensttreding geldt dat zich in het dossier enkel de door beide partijen ondertekende arbeidsovereenkomst bevindt. Partijen verschillen van mening of de betaalde jubileumuitkering een element is voor de berekening van de transitievergoeding. De kantonrechter is van oordeel dat dit niet het geval is. De kantonrechter is van oordeel dat er geen plaats is voor betaling van een billijke

vergoeding. Een billijke vergoeding kan alleen dan worden toegekend als er sprake is van ernstig verwijtbaar handelen door de werkgever. De stelplicht en bewijslast daarvan liggen bij de werknemers. Hieraan heeft zij niet voldaan.

De kantonrechter stelt voorop dat werknemers het door haar gestelde tegoed aan vakantiedagen zal moeten bewijzen indien werkgever voldoende gemotiveerd betwist heeft dat aan werknemers nog vakantiedagen toekomen. Uit de verlofadministratie blijkt dat in totaal 79,25 uren verlof zijn vervallen. Dit is niet zomaar toegestaan (HvJ EU 6 november 2018, ECLI:EU:C:2018:874, *Max-Planck/Shimizu*). Van verval van vakantiedagen kan alleen sprake zijn indien werkgever werknemers 'op precieze wijze' en tijdig heeft geïnformeerd over haar vakantie rechten en werknemers heeft gewaarschuwd voor het moment waarop zij deze rechten verliest. Dit is in deze zaak niet gebeurd, althans daarvan is niet gebleken. Dit houdt in dat deze dagen niet vervallen zijn en dat werknemers recht heeft op uitbetaling daarvan. Volgens vaste rechtspraak telt het werkgeversdeel van de pensioenpremie niet mee bij de uitbetaling van verlofuren. Dit is immers een betaling aan een derde en hoewel de werknemer er wel recht op heeft dat deze bijdrage wordt voldaan, heeft hij niet zelf recht op dit bedrag en kan hij het dan ook niet zelf voor andere doeleinden aanwenden.

De kantonrechter is van oordeel dat niet vaststaat of aannemelijk is gemaakt dat LZR haar zorgplicht heeft geschonden. Het verzoek om immateriële schadevergoeding mist daarom feitelijke en juridische onderbouwing en wordt op grond daarvan afgewezen. Werknemers is ontslagen vanwege langdurige arbeidsongeschiktheid. Zij valt daarom niet onder de bepalingen van de activeringsregeling en heeft daarom geen recht op aanspraak van een vergoeding.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 22-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:1988

Zaaknummer: 10938022 \ AZ VERZ 24-12

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Advocaten: A.J.T.J. Meuwissen en M. Stroes

Wetsartikelen: 7:641 BW; 7:658 BW; 7:672 BW; 7:681 BW

RECHTSPRAAK

Na verbreking samenleving is er geen verplichting tot afstand opgebouwd partnerpensioen

Geschil tussen partijen na verbreking van de affectieve relatie en opzegging van de samenlevingsovereenkomst. De rechtbank oordeelt onder meer over de verdeling van de financiële en vermogensrechtelijke afwikkeling. De vrouw is van mening dat de man gehouden is om afstand te doen van dit nabestaandenpensioen. Dat standpunt verwerpt de rechtbank.

Partijen hebben een affectieve relatie gehad. Op 7 oktober 2008 hebben zij een samenlevingsovereenkomst gesloten. Daarin staat onder meer dat partijen elkaar aanwijzen als partner voor het partnerpensioen. Vanaf datum levering van de woning in december 2008 zijn partijen een gemeenschappelijke huishouding gaan voeren. De vrouw heeft het samenlevingscontract (onder meer) opgezegd op 14 oktober 2020.

Partijen hebben vervolgens twee gezamenlijke kennissen gemandateerd (hierna: de gemandateerden) om hen te begeleiden bij de financiële en vermogensrechtelijke afwikkeling van hun samenleving. Op 7 maart 2021 hebben partijen met behulp van de gemandateerden een vaststellingsovereenkomst gesloten. Bij e-mail van 14 februari 2022 heeft de vrouw haar volmacht aan de gemandateerden ingetrokken.

De vrouw heeft een woning in [plaats 1] gekocht en op 1 juli 2022 geleverd gekregen. Voor de financiering van de aankoop van de woning in [plaats 1] heeft de vrouw een overbruggingskrediet afgesloten ter hoogte van € 545.893 met een geldigheidsduur van één jaar. De vrouw heeft op 5 juli 2022 de gezamenlijke woning in [plaats 3] verlaten en is verhuisd naar de woning in [plaats 1]. De woning is op 21 juli 2023 verkocht en geleverd voor een koopsom, na verrekening van verschillende posten, van in totaal € 1.501.656,49. Samengevat leggen partijen aan hun vorderingen ten grondslag dat partijen een affectieve relatie hebben gehad die is beëindigd door de opzegging door de vrouw op 14 oktober 2020 van de tussen partijen gesloten samenlevingsovereenkomst. Partijen verschillen van mening over de

vermogensrechtelijke en financiële afwikkeling van hun samenleving. De vorderingen hebben betrekking op deze afwikkeling, waaronder begrepen (maar niet beperkt tot) de verdeling van de opbrengst uit de verkoop van de gezamenlijke woning en de betaling van diverse vorderingen van de vrouw op de man en het partnerpensioen. Partijen zijn het erover eens dat de vaststellingsovereenkomst uit 2021 de basis is op grond waarvan moet worden afgerekend. Partijen leggen die overeenkomst verschillend uit. Partijen verschillen hierover ten aanzien van de stichtingskosten ad € 21.534 en de huishoud/hypotheekkosten ad € 42.691 van mening. De rechtbank komt tot het oordeel dat de vaststellingsovereenkomst zo moet worden uitgelegd dat deze kosten vallen onder de te verrekenen ingelegde gelden van de vrouw en derhalve niet onder de finale kwijting. Anders dan de vrouw stelt, dient naast de makelaars- en notariskosten ad € 19.500, respectievelijk € 1.300,75, ook het restant aan hypotheek (Obvion) ad € 473.215 op de verkoopopbrengst in mindering te worden gebracht alvorens tot verdeling kan worden overgegaan. Dit betreft immers een gezamenlijke schuld. De vrouw vordert een bedrag van € 95.007 (de zgn. zwevende ton). Dit betreft een bedrag dat in 2009 op instructie van de vrouw op de bankrekening van de man is gestort en nog niet is verrekend. De man erkent dat hij voormeld bedrag nog verschuldigd is aan de vrouw en zulks volgt ook uit de vaststellingsovereenkomst. Dit bedrag komt dan ook, zoals ook al door de voorzieningenrechter is bepaald, aan de vrouw toe.

De man heeft recht op een deel van het totaal door de vrouw opgebouwde nabestaandenpensioen door het ABP. De vrouw is van mening dat de man uit hoofde van een natuurlijke verbintenis gehouden is om afstand te doen van dit nabestaandenpensioen. Er is immers geen verzorgingsplicht over en weer na einde samenleving opgenomen in de samenlevingsovereenkomst, noch volgt enige verplichting daartoe uit andere hoofde. De vrouw acht het in strijd met de redelijkheid en billijkheid dat de man ook na het verbreken van de samenleving financieel zou profiteren van en ten koste van haar. Het niet afzien van de aanspraak door de man brengt ook aantoonbaar schade toe aan de vrouw. Alleen wanneer de man afstand doet, zal het ABP het nabestaandenpensioen toevoegen aan haar ouderdompensioen. Het geen afstand doen, betekent dat de vrouw vanaf haar pensioendatum duizenden euro's aan netto-inkomen mist, aldus de vrouw.

De man betwist de vordering en voert hiertoe aan dat de vrouw op grond van de samenlevingsovereenkomst een herroeping van de aanwijzing als partnerpensioengerechtigde kan doen, maar dat die herroeping alleen geldt voor de aanspraken van na die herroeping. Het verweer van de man slaagt. Met de man, en overigens is de vrouw zelf ook deze mening toegedaan, is de rechtbank van oordeel dat de vordering tot het doen van afstand van het reeds opgebouwde nabestaandenpensioen een juridische grondslag ontbeert, zodat de vordering reeds op die grond dient te worden afgewezen. Dat het hier in de ogen van de vrouw een

natuurlijke verbintenis dan wel een morele verplichting van de man betreft, maakt dit niet anders. Het beroep van de vrouw op de redelijkheid en billijkheid op basis van dezelfde argumenten slaagt evenmin. De door de vrouw gestelde feiten en omstandigheden kunnen de conclusie niet dragen dat het niet afstand doen van het reeds opgebouwde nabestaandenpensioen in strijd is met de redelijkheid en billijkheid. Dat nabestaandenpensioen is immers opgebouwd in de periode dat partijen nog een affectieve relatie en een onderhoudsverplichting jegens elkaar hadden. Daarbij past niet de conclusie die de vrouw trekt dat de man na beëindiging van de relatie financieel en ten koste van de vrouw zou blijven profiteren door geen afstand te doen van het tijdens de samenleving opgebouwde partnerpensioen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:5321

Zaaknummer: C/15/342841 / HA ZA 23-438

Rechters: H.A. Pott Hofstede, M.A.J. Berkers en J. van der Kluit

Advocaten: M.G. van den Boogerd en I.J. Pieters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontslag met billijke vergoeding inclusief pensioenschade

Door arbeidsongeschiktheid en motieven van werkneemster in twijfel te trekken, beschuldigingen te uiten van intimidatie, arbeidsrechtelijke maatregelen te nemen zonder deugdelijke onderbouwing en daarbij werkneemster voor de voeten te werpen dat zij het arbeidsconflict veroorzaakt, handelt werkgeefster ernstig verwijtbaar. De rechtbank kent een billijke vergoeding toe, inclusief pensioenschade.

In 2018 is werkneemster bij Stichting Kinderopvang KiWi in dienst getreden als pedagogisch coach & beleidsmedewerkster en later als leidinggevende. Op 1 juli 2022 heeft werkneemster zich ziek gemeld met overspannenheidsklachten. In dat kader is de bedrijfsarts ingeschakeld, die oordeelde dat werkneemster volledig arbeidsongeschikt was. In januari 2023 is een nieuwe directrice aangesteld. Op 20 januari 2023 heeft deze directrice werkneemster een voorstel gedaan om haar dienstverband per 1 maart 2023 te beëindigen. Daarna heeft de bedrijfsarts geoordeeld dat sprake is van een arbeidsconflict en dat de klachten van werkneemster, die samenhangen met de werksituatie, berusten op ziekte. De directrice meende echter dat de klachten van werkneemster niet zijn aan te merken als een medische beperking. Omdat de directrice tevens meende dat werkneemster door het mislukken van één mediationpoging niet meewerkte aan het oplossen van het arbeidsconflict, heeft zij bij brief van 27 februari 2023 per direct de loonbetaling aan werkneemster stopgezet. De bedrijfsarts heeft daarna nogmaals geoordeeld dat werkneemster geen werkmogelijkheden heeft vanwege haar medische situatie en dat re-integratie in het tweede spoor wordt geadviseerd. Wederom liet de directrice aan werkneemster weten dat zij voor een re-integratie in het tweede spoor geen medische reden ziet. Op 13 april 2023 heeft het UWV in een deskundigenbericht geoordeeld dat de re-integratie-inspanningen van KiWi onvoldoende zijn. Daarna heeft nogmaals mediation plaatsgevonden, wat opnieuw niet tot een oplossing heeft geleid. Wederom oordeelde het UWV in een deskundigenbericht van 30 oktober 2023 dat de re-integratie-inspanningen van KiWi onvoldoende zijn. Hierna hebben KiWi en de gemachtigde van werkneemster nog uitvoerig gecorrespondeerd over allerlei zaken, onder andere over of werkneemster

‘rottigheid’ over de directrice naar andere collega’s heeft geappt en of zij hiermee KiWi schade heeft toegebracht. Op 24 januari 2024 heeft de directrice werknemster telefonisch op staande voet ontslagen. Uit de ontslagbrief blijkt kort samengevat dat de reden voor dit ontslag is gelegen in het gegeven dat werknemster niet mee zou werken aan re-integratie, zij intimiderende berichten zou uiten naar KiWi en medewerkers van KiWi zou opzetten tegen het bedrijf. Op 22 april 2024 heeft het UWV geoordeeld dat de re-integratie-inspanningen van werknemster voldoende zijn geweest. Werknemster heeft berust in het ontslag en verzoekt in onderhavige procedure de kantonrechter voor recht te verklaren dat het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is en KiWi te veroordelen tot betaling van een billijke vergoeding, transitievergoeding, gefixeerde schadevergoeding en achterstallig loon.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het op 24 januari 2024 gegeven ontslag op staande voet is niet rechtsgeldig, omdat een onderbouwde dringende reden ontbreekt en het ontslag niet onverwijld is gegeven. Nu het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig is, is tevens sprake van ernstige verwijtbaarheid aan de zijde van KiWi en maakt werknemster aanspraak op een billijke vergoeding. Bij het toekennen van een billijke vergoeding kunnen daarnaast andere omstandigheden die kwalificeren als ernstig verwijtbaar handelen worden betrokken, voor zover dit verband houdt met het einde van de arbeidsovereenkomst. De kantonrechter constateert dat KiWi door de arbeidsongeschiktheid en motieven van werknemster in twijfel te trekken, beschuldigingen te uiten van intimidatie waarvoor geen afdoende onderbouwing is, arbeidsrechtelijke maatregelen te nemen zonder deugdelijke onderbouwing en daarbij werknemster voor de voeten te werpen dat zij het arbeidsconflict veroorzaakt, terwijl juist KiWi met haar opstelling bijdraagt aan de verstoring, ernstig verwijtbaar heeft gehandeld. Ook heeft KiWi volgens de kantonrechter ernstig verwijtbaar gehandeld door niet te voldoen aan de re-integratieverplichtingen. KiWi heeft namelijk telkens de conclusies en adviezen van de bedrijfsarts niet opgevolgd en zij bleef werknemster verwijten dat zij niet voldoende meewerkte, terwijl het UWV tot tweemaal toe heeft geoordeeld dat juist KiWi onvoldoende aan haar re-integratie-inspanningen heeft voldaan. Daarnaast zijn er sancties aan werknemster opgelegd, die niet hard konden worden gemaakt. De kantonrechter stelt de hoogte van de billijke vergoeding vast op € 60.000 bruto. Daarbij acht de kantonrechter van belang dat de arbeidsovereenkomst in ieder geval nog tot 1 september 2024 zou hebben geduurd en waarschijnlijk is dat UWV een loonsanctie had opgelegd. Ook houdt de kantonrechter rekening met de hierboven genoemde overige verwijten, het feit dat de re-integratie in het eerste spoor is beëindigd vanwege het arbeidsconflict, dat – wanneer re-integratie in het eerste spoor wel was gelukt – waarschijnlijk is dat werknemster nog voor een jaar in dienst zou zijn geweest en dat de kansen voor werknemster op de arbeidsmarkt goed zijn. Voorts wordt in de hoogte van de billijke vergoeding de schadevergoeding wegens het niet in acht nemen van de opzegtermijn betrokken.

Werkneemster maakt verder aanspraak op compensatie van pensioenschade en heeft deze berekend over de periode tot februari 2029, op basis van de werknemers- en de werkgeversbijdrage. KiWi heeft de bedragen niet weersproken. De kantonrechter zal dan ook pensioenschade toewijzen. De kantonrechter acht het redelijk om voor de hoogte van de pensioenschade uit te gaan van de periode van 7 maanden en kent een bedrag toe van afgerond € 5.500 netto, omdat het in de reden ligt dat werkneemster na 1 september 2024 elders een dienstbetrekking met bijbehorende pensioenregeling zal verwerven. Bij de billijke vergoeding zal rekening worden gehouden met een aftrek op het bedrag in verband met de werknemersbijdrage.

Rekening houdend met alle hierboven genoemde omstandigheden, zal de kantonrechter aan werkneemster ten laste van KiWi een billijke vergoeding van € 60.000 bruto toekennen. De kantonrechter heeft bij de begroting van de billijke vergoeding de vergoeding wegens onregelmatige opzegging betrokken. Werkneemster maakt aanspraak op schadevergoeding wegens het niet in acht nemen van de opzegtermijn door KiWi, als bedoeld in artikel 7:672 lid 11 BW, ten bedrage van € 9.016,90 bruto. Tegen de hoogte van dit bedrag is door KiWi geen verweer gevoerd. KiWi voert evenwel aan dat sprake is van een dubbele vergoeding indien ook een billijke vergoeding wordt toegekend. Matiging van de schadevergoeding tot nihil is in dat geval op zijn plaats, aldus KiWi. Op grond van artikel 7:672 lid 12 BW kan de schadevergoeding niet tot nihil worden gematigd. Het verzochte bedrag van € 9.016,90 wordt dan ook toegewezen, zoals verzocht. Wel kan de schadevergoeding wegens onregelmatig ontslag bij de begroting van de billijke vergoeding worden betrokken, hetgeen de kantonrechter heeft gedaan. Werkneemster maakt aanspraak op een transitievergoeding ter hoogte van € 8.091,43 bruto. KiWi heeft geen verweer gevoerd tegen de hoogte van dit bedrag en zich gerefereerd aan het oordeel van kantonrechter in het geval het ontslag op staande voet niet rechtsgeldig wordt geacht. Nu niet is gebleken dat het einde van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van werkneemster, is de transitievergoeding toewijsbaar zoals verzocht. Werkneemster maakt ten slotte aanspraak op een bedrag van € 3.433,69 bruto aan achterstallig loon, eindejaarsuitkering, levensfasebudget, vakantiegeld en verlofuren en een bedrag van € 2.442,10 netto betreffende pensioeninleg. KiWi heeft aangevoerd dat het achterstallige loon e.d. ter hoogte van € 3.433,69 bruto (alsnog) is betaald. Werkneemster heeft verweer gevoerd. Voor zover dit niet is voldaan, dient KiWi deze bedragen alsnog te voldoen, te vermeerderen met de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW. Tegen het bedrag van € 2.442,10 netto is geen verweer gevoerd door KiWi, zodat dit bedrag zal worden toegewezen als verzocht te vermeerderen met de wettelijke verhoging ex artikel 7:625 BW.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 20-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:2345

Zaaknummer: 11007075 AR VERZ 24-14

Rechters: I.F. Clement

Advocaten: mr. B.J.M. Pelzer en M. Walvius

Wetsartikelen: 7:625 BW, 7:681 BW, 7:672 lid 11 BW en 7:686a BW

RECHTSPRAAK

Werkgeversdeel pensioenpremie valt niet onder vakantieloon, bonus wel

Geschil over de vraag of de werkgeverspremie voor pensioen behoort tot de vergoeding die betaald moet worden wegens niet opgenomen vakantie. De rechtbank oordeelt dat dit loonelement geen onderdeel uitmaakt van het vakantieloon. Dit is een bestanddeel van het inkomen dat de werknemer nimmer zelf in handen krijgt, het wordt rechtstreeks uitbetaald aan de pensioenuitvoerder. Zou de werkgeversbijdrage in de pensioenpremie wel betrokken worden bij de bepaling van de waarde van een niet opgenomen vakantie-uren, dan wordt het lonend voor een werknemer om vakantie-uren niet op te nemen. Een andere beslissing zou volgens de rechtbank een niet bedoelde prikkel geven om geen vakantie op te nemen.

Werkneemster is op 6 maart 2017 in dienst getreden bij Nike Retail B.V. Per juli 2020 volgen periodes van (gedeeltelijke) arbeidsongeschiktheid van werkneemster. Nike heeft het loon van werkneemster doorbetaald tot en met juli 2023. Nike heeft met instemming van werkneemster de arbeidsovereenkomst per 1 november 2023 opgezegd en aan haar de eindafrekening inclusief transitievergoeding betaald. Werkneemster verzoekt veroordeling van Nike tot betaling van een aanvullend bedrag aan transitievergoeding, een billijke vergoeding, een vergoeding wegens niet genoten vakantiedagen en een immateriële schadevergoeding.

Werkneemster heeft aangevoerd dat ze te weinig transitievergoeding heeft ontvangen. Na een nieuwe berekening van Nike heeft werkneemster recht op een nabetaling. Volgens werkneemster is Nike voorts een billijke vergoeding wegens schending van re-integratieverplichtingen verschuldigd. De in deze zaak van toepassing zijnde opzegging met instemming ex artikel 7:671 BW valt echter niet onder de hiertoe strekkende gevallen, zodat Nike terecht heeft opgemerkt dat de wettelijke grondslag ontbreekt voor de verzochte billijke

vergoeding wegens schending van de re-integratieverplichtingen. Werkneemster heeft de hoogte van de door Nike uitbetaalde vakantie-uren van 164,75 uur betwist. De kantonrechter stelt voorop dat de werkgever een administratie moet bijhouden van de door de werknemer genoten en openstaande vakantiedagen. Ten aanzien van een beweerd tegoed aan vakantiedagen liggen de stelplicht en de bewijslast bij de werknemer, maar bij betwisting van het door de werknemer gestelde tegoed zal de werkgever zijn betwisting mede moeten motiveren aan de hand van uit de administratie blijkende gegevens, die dan ook door de werkgever in het geding gebracht moeten worden. Gelet op deze toetsingsmaatstaf heeft werkneemster niet voldaan aan haar stelplicht. Partijen twisten daarnaast over de vraag of 23,68 uur vervallen zijn. Werkneemster heeft een beroep gedaan op de informatieplicht van de werkgever. Dit beroep slaagt met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (*Kreuziger en Max Planck*). Nike heeft ter zitting niet concreet gesteld op welke wijze zij voldaan heeft aan voormelde informatieplicht, zodat het recht op een financiële vergoeding voor deze niet genoten vakantie-uren niet is komen te vervallen.

Vervolgens is de vraag aan de orde tegen welk uurloon de niet genoten vakantie-uren moeten worden afgerekend. Werkneemster stelt – onder verwijzing naar Nederlandse en Europese wetgeving en rechtspraak – dat Nike het werkgeversdeel pensioenpremie en de RACE-bonus dient mee te nemen in het vakantieloon. Nike betwist dit. Volgens Nike maken deze loonelementen geen deel uit van het vakantieloon, omdat geen sprake is van een last die intrinsiek samenhangt met de uitvoering van taken die werkneemster zijn opgedragen. De RACE-bonus is afhankelijk van de winkelresultaten en hangt om die reden niet intrinsiek samen met de uitvoering van de taken die werkneemster zijn opgedragen, althans slechts in zo'n beperkte mate dat daaraan geen betekenis toekomt. De werkgeversbijdrage pensioen hangt evenmin samen met deze taken, maar met het bestaan van de arbeidsovereenkomst. Daarnaast geldt dat deze werkgeversbijdrage betaald wordt aan het pensioenfonds en niet aan werkneemster, aldus Nike. Ten aanzien van het werkgeversdeel pensioenpremie is de kantonrechter – anders dan werkneemster – van oordeel dat dit loonelement geen onderdeel uitmaakt van het vakantieloon. Dit is immers een bestanddeel van het inkomen dat de werknemer nimmer zelf in handen krijgt, het wordt rechtstreeks uitbetaald aan de pensioenmaatschappij. Zou de werkgeversbijdrage in de pensioenpremie wel betrokken worden bij de becijfering van de waarde van een niet opgenomen vakantie-uur, dan wordt het lonend voor een werknemer om vakantie-uren niet op te nemen zodat deze – tegen een hogere waarde dan genoten vakantie-uren – aan hem uitbetaald zouden worden. Dan ontstaat een prikkel om geen vakantie op te nemen, en dat strookt niet met de bedoeling van het Hof. De kantonrechter oordeelt anders over de RACE-bonus, nu werkneemster 'vaker wel dan niet' de bonus heeft ontvangen en de bonus dus geen incidenteel karakter heeft. Voor wat betreft de immateriële schadevergoeding heeft werkneemster, gelet op het daartoe strekkende

toetsingskader, naar het oordeel van de kantonrechter onvoldoende feiten en omstandigheden
aangevoerd met betrekking tot haar werksituatie waardoor zou kunnen worden aangenomen
dat die klachten door het werk en niet door iets anders zijn ontstaan.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2060

Zaaknummer: 10910816

Rechters: R.A.J. van Leeuwen

Advocaten: A.J.T.J. Meuwissen en R. Schepers

Wetsartikelen: 7:641 lid 2 BW, 7:658 BW en 7:671 BW

RECHTSPRAAK

Faillissement werkgever mede door schuld aan bedrijfstakpensioenfonds

Faillissementsaanvraag. Verweerster heeft niet ontkend dat zij als werkgever onder de werkingssfeer van het pensioenfonds valt, noch is betwist dat toegezonden facturen met betrekking tot premies onbetaald zijn gelaten. Daarnaast is de steunvordering niet betwist. Pluraliteit van schuldeisers staat vast. De rechtbank spreekt het faillissement uit.

Verzoekster heeft van verweerster te vorderen een bedrag ad € 28.181,43 + p.m. Verzoekster heeft aangeboden dat verweerster het openstaande bedrag in drie termijnen zal voldoen. Verweerster heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt. Daarnaast is er sprake van een steunvordering van de Belastingdienst van ca. € 121.779. Verzoekster stelt zich op het standpunt dat verweerster verkeert in de toestand van hebben opgehouden te betalen. Verzoekster persisteert in de faillissementsaanvraag.

Verweerster heeft ter zitting een tekst voorgelezen die erop neer komt dat de wet, op grond waarvan de vordering van verzoekster is gebaseerd, niet bestaat of niet wordt erkend omdat verweerster alleen op basis van een door haar aangegaan contract kan worden aangesproken. Zij stelt zich op het standpunt dat zij geen contract heeft gesloten met het Pensioenfonds en daarom geen premies verschuldigd is. Verweerster stelt zich daarnaast op het standpunt dat het faillissement niet hoeft te worden uitgesproken, als de openstaande vordering van verzoekster door middel van een betalingsregeling kan worden voldaan. Verzoekster is niet in staat om de openstaande vordering van verzoekster in drie termijnen te voldoen, omdat zij ook andere verplichtingen dient na te komen.

De rechtbank is, gelet op het bepaalde in artikel 3 lid 1 Verordening (EU) 2015/848 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie, bevoegd deze insolventieprocedure als hoofdprocedure te openen nu het centrum van voornaamste belangen van verweerster in Nederland ligt.

Ingevolge artikel 6 van de Faillissementswet wordt de faillietverklaring uitgesproken indien summierlijk blijkt van het bestaan van feiten en omstandigheden die aantonen dat de schuldenaar in de toestand verkeert dat hij heeft opgehouden te betalen en, als een schuldeiser het verzoek doet, ook van het vorderingsrecht van deze. Van de hiervoor bedoelde feiten en omstandigheden blijkt in het algemeen, indien sprake is van pluraliteit van schuldeisers, terwijl tenminste één vordering opeisbaar is.

Verweerster heeft niet ontkend dat zij als werkgever valt onder de werkingssfeer van het pensioenfonds, zoals deze is omschreven in de ministeriële beschikking waarin de verplichte deelneming in het pensioenfonds is geregeld en welke berust op artikel 2 lid 1 van de Wet verplichte deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds 2000. Verweerster is als werkgever op grond van artikel 3 lid 1 van deze wet gehouden tot betaling van de voor zijn werknemers uit hoofde van hun verplichte deelneming aan het pensioenfonds verschuldigde premies. Verweerster heeft evenmin betwist dat zij de aan haar toegezonden premies voor het door verzoekster genoemde bedrag onbetaald heeft gelaten. Verzoekster heeft aldus een opeisbare vordering op verweerster. Verweerster heeft de steunvordering van de Belastingdienst niet betwist. Hiermee is gebleken van pluraliteit van schuldeisers.

Op grond van het voorgaande stelt de rechtbank vast dat voldoende aannemelijk is geworden dat verweerster de vordering van verzoekster en de steunvordering van de belastingdienst onbetaald laat. Verzoekster heeft voorgesteld om de openstaande vordering in drie termijnen te voldoen. Verweerster heeft verzoekster laten weten dat betaling in drie termijnen niet haalbaar is, nu zij ook nog aan andere verplichtingen dient te voldoen. De rechtbank stelt vast dat er geen betalingsregeling tot stand is gekomen. De rechtbank is van oordeel dat summierlijk is gebleken van het bestaan van feiten en omstandigheden die aantonen dat verweerster in de toestand verkeert dat zij heeft opgehouden te betalen. Een en ander leidt ertoe dat de rechtbank het verzoek tot faillietverklaring zal toewijzen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:5605

Zaaknummer: FT RK 24-361

Rechters: M. Aukema

Advocaten: E.T. van den Hout

Wetsartikelen: 3 lid 1 Verordening (EU) 2015/848, 6 Fw, 2 lid 1 Wet Bpf 2000 en 3 lid 1 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Werkgever mag bij overgang onderneming eigen pensioenregeling aanbieden; geen misbruik bevoegdheid

Bij een overgang van onderneming biedt de verkrijgende werkgever XPO III zijn eigen pensioenovereenkomst – een premieovereenkomst – aan de overgenomen werknemers aan. De werkgever maakt gebruik van het keuzerecht ex artikel 7:664 lid 1 onder a BW. De vakbonden meenden dat dit niet rechtsgeldig was en dat de daarvoor geldende middelloonregeling van Bpf Vervoer van toepassing was gebleven. De rechtbank oordeelt dat er geen verplichtstelling was voor de vennootschap en dat de keuzebevoegdheid bestaat, ook indien de eigen regeling van mindere kwaliteit is. Er is niet aangetoond dat sprake is van misbruik van bevoegdheid.

XPO III is op 17 december 2018 opgericht. XPO III maakt onderdeel uit van XPO Logistics (hierna: XPO), een concern dat wereldwijd actief is op het gebied van transport en logistieke services. XPO heeft zich in 2015 in – onder meer – Nederland gevestigd c.q. kunnen vestigen door overname van transportconcerns Norbert Dessentrangle en Con-Way.

De Nederlandse groepsvennootschappen van Norbert Dessentrangle, te weten ND Logistics B.V. en TD Holding B.V., zijn opgegaan in XPO Supply Chain Netherlands I B.V. (hierna: XPO I), respectievelijk XPO Supply Chain Netherlands II B.V. (hierna: XPO II). Van Con-Way maakte Menlo Worldwide B.V. (hierna: Menlo) onderdeel uit, dat onder dezelfde naam is blijven voortbestaan.

Op 10 oktober 2018 hebben de ondernemingsraad enerzijds en XPO III (in oprichting) en Menlo anderzijds een convenant gesloten. In de daaropvolgende periode heeft de OR zijn achterban periodiek onder meer geïnformeerd en geconsulteerd over de (tot stand te komen) AVR, inclusief pensioenregeling, door het (mede) organiseren van Town hall meetings, het geven presentaties, het verspreiden van nieuwsbrieven, het organiseren van klankbordgroepen en het laten uitgaan van enquêtes.

Op 20 maart 2019 heeft XPO bij de OR een adviesaanvraag ingediend met betrekking tot de oprichting van XPO III. Op 18 april 2019 heeft de OR positief geadviseerd over de oprichting van XPO III. Op 19 april 2019 hebben de onderhandelingsdelegaties overeenstemming bereikt over de AVR en op 3 mei 2019 is het onderhandelingsresultaat ondertekend. Daarin zijn eveneens afspraken gemaakt over de pensioenregeling, een premieovereenkomst (DC) met fiscale staffel van 3% en compensatieregeling. In juni 2019 hebben er Town hall meetings plaatsgevonden. Bij die gelegenheid zijn de AVR en de nieuwe pensioenregeling aan de werknemers gepresenteerd en (verder) toegelicht.

In de maand juni 2019 zijn 29 werknemers in dienst getreden bij XPO III. Deze werknemers hadden daarvoor geen arbeidsovereenkomst met XPO. In de arbeidsovereenkomsten van deze werknemers is de AVR en de nieuwe pensioenregeling van toepassing verklaard. Bij brief van 3 juni 2019 zijn alle bij de overgang naar XPO III betrokken werknemers geïnformeerd over de overgang per 1 juli 2019 en de arbeidsvoorwaarden, waaronder de gewijzigde pensioenregeling. Bij brief van 30 januari 2020 heeft de advocaat van de bonden XPO III onder meer bericht dat de werknemers deelnemer zijn gebleven bij Bpf Vervoer.

De rechtbank overweegt als volgt. Uit het verplichtstellingsbesluit blijkt dat het er, naar de kern genomen, om gaat of de rechtspersoon (in dit geval XPO III) uitsluitend of in hoofdzaak activiteiten uitvoert, die bestaan uit het tegen vergoeding vervoeren van goederen over de weg. XPO III heeft gemotiveerd betwist dat zij zich bezighoudt met vervoersactiviteiten. Tegenover deze gemotiveerde betwisting hebben de bonden onvoldoende gemotiveerd en onderbouwd dat dit anders is. Bovendien is gesteld noch gebleken dat het Bpf Vervoer zich jegens XPO III op het verplichtstellingsbesluit beroept.

De rechtbank neemt dan ook als vaststaand aan dat XPO III niet valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit van het Bpf Vervoer, zodat het hiervoor genoemde artikel 7:664 lid 2 BW om die reden niet van toepassing is. De rechtbank overweegt dat het voor de mogelijkheid van de verkrijger om aan de overgaande werknemers de pensioenregeling van de eigen werknemers aan te bieden, niet uitmaakt dat deze in het voorkomende geval slechter is – voor zover daar in het onderhavige geval al sprake van is, – dan die van de vervreemder. De rechtbank verwijst in dit verband naar de wetsgeschiedenis. Dat de uitzondering als bedoeld in artikel 7:664 lid 1 sub a BW kan leiden tot een verslechtering voor de werknemers is uitdrukkelijk onderkend door de wetgever bij de wetwijziging in 2002. Dat sprake zou zijn van een verslechtering van de arbeidsvoorwaarde pensioen kan, indien en voor zover daar al sprake van zou zijn, als zodanig dan ook geen zelfstandige ondersteuning vormen voor het standpunt van de bonden dat het oprichten van XPO III vrijwel uitsluitend in gang is gezet om eenzijdig binnen het eigen concern de ene (gunstiger) pensioenregeling voor de andere (slechtere) pensioenregeling in te ruilen. Voor zover de bonden het standpunt innemen dat

XPO III *gauw voor de overdracht* een *inferieure* pensioentoezegging aan de betrokken werknemers heeft gedaan, volgt de rechtbank hen ook daarin niet. Er zijn (inderdaad) gevallen denkbaar waarin geconcludeerd moet worden dat het beroep van de verkrijger op de uitzondering van artikel 7:664 lid 1 sub a BW misbruik van recht als bedoeld in artikel 3:13 BW of strijd met goed werkgeverschap ex artikel 7:611 BW oplevert. Daarvoor is echter méér vereist dan het enkele feit dat eerst kort voor de overgang de verkrijger werknemers in dienst heeft genomen en/of dat de pensioenregeling van de verkrijger mogelijk slechter is dan die van de vervreemder.

De bonden hebben ter onderbouwing van hun stelling dat aan de betrokken werknemers een *inferieure* pensioentoezegging is gedaan, verwezen naar een rapportage van [B] van 29 oktober 2020 (in de eerdere procedure door de bonden overgelegd als productie 13). Daaruit volgt – samengevat – echter niet méér dan dat [B] van oordeel is dat de pensioenregeling bij XPO III niet minimaal gelijkwaardig is aan de pensioenregeling bij/van het Bpf Vervoer. Dat sprake zou zijn van een *inferieure* pensioentoezegging volgt daaruit echter niet. Daar komt bij dat XPO III de stelling van de bonden gemotiveerd heeft weersproken, onder meer onder verwijzing naar verklaringen van [C] van [A] en [D] van WTW. De rechtbank is van oordeel dat de bonden hun stelling dat XPO III aan de betrokken werknemers een *inferieure* pensioentoezegging heeft gedaan, gezien de gemotiveerde betwisting door XPO III, onvoldoende hebben onderbouwd. De rechtbank acht van belang dat XPO III er terecht op heeft gewezen dat op 1 juli 2023 de Wet toekomst pensioenen (Wtp) in werking is getreden. De Wtp bepaalt dat (in de toekomst) alleen nog premieovereenkomsten als karakter van een tweedepijlerpensioenregeling zijn toegestaan. De premieovereenkomst wordt voorgeschreven als enig toegelaten karakter van een pensioenregeling. De rechtbank concludeert dat er geen aanleiding bestaat om op één of meer van de door de bonden aangevoerde grondslagen artikel 7:664 lid 1 sub a BW buiten toepassing te laten.

Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever met artikel 7:664 lid 1 sub a BW heeft beoogd een eenzijdig keuzerecht te scheppen voor de verkrijger van de onderneming, los van de eventuele wens van de werknemer om de oude pensioenregeling te behouden. De werkgever heeft de mogelijkheid om de eigen pensioenregeling op de overgenomen werknemers ‘toe te passen’, waaruit volgt dat daarvoor geen overeenstemming nodig is met de werknemer. De rechtbank heeft in haar oordeelsvorming ook betrokken dat, zoals hiervoor al is overwogen, de uitzondering als bedoeld in artikel 7:664 lid 1 sub a BW kan leiden tot een slechtere pensioenregeling voor de werknemers. Dit is door de wetgever uitdrukkelijk erkend en bevestigd naar het oordeel van de rechtbank het keuzerecht van de werkgever. Niet goed voorstelbaar is immers dat de werknemer een slechtere pensioenregeling zou aanvaarden indien hij de oude, betere pensioenregeling kan behouden door de pensioenregeling van de

verkrijger te weigeren. Voor zover de bonden zich op het standpunt stellen dat het keuzerecht van de werkgever alleen doorgang kan vinden als de werknemer het pensioenaanbod accepteert (bijvoorbeeld door het ondertekenen van de nieuwe arbeidsovereenkomst), verwerpt de rechtbank dat standpunt.

In aansluiting op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat, anders dan de bonden betogen, XPO III de betrokken werknemers tijdig en voldoende heeft geïnformeerd over de nieuwe pensioenregeling en hen tijdig dezelfde pensioenregeling heeft aangeboden als aan de 'eigen' werknemers. Gelet op de uitvoerige uiteenzetting van XPO III en de ter onderbouwing daarvan overgelegde producties, hebben de bonden onvoldoende weersproken dat de werknemers onder meer door middel van Town hall meetings, overleggen met de achterban, regelmatig uitgebrachte nieuwsbrieven en het uiteindelijk kenbaar gemaakte onderhandelingsresultaat op de hoogte zijn gebracht en gehouden van de (inhoud van de) nieuwe pensioenregeling. De bonden hebben bovendien niet weersproken dat er (ook) in juni 2019 Town hall meetings hebben plaatsgevonden, waarbij, naast de AVR in het algemeen, de pensioenregeling aan de werknemers is gepresenteerd en (nader) is toegelicht.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 15-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:2514

Zaaknummer: C/01/376278 / HA ZA 21-775

Rechters: K.A. Maarschalkerweerd, J.M.J. Godrie en J.A.M. van den Berk

Advocaten: M.H.D. Vergouwen en R.J.C. Brouwer

Wetsartikelen: 7:664 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid: dwangbevel niet rechtsgeldig

Geschil over bestuurdersaansprakelijkheid bestuurder wegens niet betaalde pensioenpremies aan bedrijfstakpensioenfonds VLEP. Een werkgever heeft door betalingsonmacht een pensioenpremieschuld bij VLEP. Het bedrijfstakpensioenfonds vordert door middel van een dwangbevel betaling door de bestuurder van de werkgever. De bestuurder stelt verzet in tegen het dwangbevel. Het dwangbevel is volgens de rechter niet rechtsgeldig. In de verzetprocedure heeft het Bpf een tegenvordering ingesteld tot betaling van de pensioenpremieschuld. De tegenvordering wordt afgewezen omdat VLEP bekend zou zijn met de omstandigheden die ertoe hebben geleid dat de pensioenpremie niet kan worden betaald. Het Bpf heeft niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur.

Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor Vlees, Vleeswaren, Gemaksvoeding en Pluimveevlees (hierna: VLEP) is een bedrijfstakpensioenfonds. VLEP heeft aan vennootschap X twee facturen gestuurd die onbetaald zijn gelaten. Vervolgens is in het handelsregister geregistreerd dat vennootschap X is opgehouden te bestaan. VLEP is van mening dat eiser, als voormalig bestuurder van vennootschap X, hoofdelijk aansprakelijk is voor de betaling van het totale bedrag van € 250.422,30 aan pensioenpremies en rente. Om die reden heeft VLEP eiser aansprakelijk gesteld en een dwangbevel laten betekenen. Eiser komt tegen het dwangbevel in verzet en vordert dat zijn verzet gegrond wordt verklaard en het dwangbevel buiten effect wordt gesteld. VLEP is van mening dat het dwangbevel terecht is uitgevaardigd en vordert een bedrag van € 346.980,57, zijnde de premie verhoogd met rente en invorderingskosten.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Het dwangbevel moet buiten effect worden gesteld omdat VLEP in de aansprakelijkstelling niet heeft onderbouwd waarom eiser hoofdelijk aansprakelijk

zou zijn. Artikel 23 lid 8 Wet Bpf vereist dat bij een hoofdelijke aansprakelijkstelling van een bestuurder de gronden daarvoor schriftelijk worden vermeld. Doordat de toelichting in de vorm van gronden bij de aansprakelijkstelling niet is gegeven kon eiser zich niet verweren. Het betekende dwangbevel is niet rechtsgeldig. In de reconventionele vordering stelt VLEP eiser hoofdelijk aansprakelijk op grond van artikel 23 lid 2 Wet Bpf. Nadat is gebleken dat een werkgever niet tot betaling in staat is, moet onverwijld mededeling worden gedaan aan VLEP van de betalingsonmacht. De melding die eiser heeft gemaakt is volgens VLEP niet rechtsgeldig omdat de omstandigheden die tot de betalingsonmacht hebben geleid niet zijn toegelicht. Eiser heeft bij de melding toegelicht dat sprake was van een negatief eigen vermogen en afhankelijkheid van staatssteun. Artikel 23 lid 2 Wet Bpf, gelet op de toelichting bij het Besluit, vereist niet dat uitvoerige en gedetailleerde informatie wordt verstrekt. Het e-mailbericht van eiser over de betalingsonmacht moet – gelet op de verstrekkende gevolgen die aan het ontbreken van een melding worden verbonden – worden geacht aan de eisen te voldoen. Hierbij weegt mee dat eiser destijds het een en ander telefonisch heeft toegelicht. Subsidiair baseert VLEP de aansprakelijkheidstelling op artikel 23 lid 3 Wet Bpf. VLEP is van mening dat het niet betalen van de pensioenbedragen het gevolg is van kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van drie jaar voorafgaand aan het tijdstip van de mededeling van de betalingsonmacht. Volgens VLEP bestaat het onbehoorlijk bestuur uit het wel inhouden van pensioenpremies op het loon van werknemers zonder die premies af te dragen aan VLEP. Eiser heeft aangevoerd dat de premies zijn terugbetaald aan de werknemers. Door de terugbetaling is er geen sprake van inhoudingen. Afgezien van de vraag of eiser juist heeft gehandeld door de premies terug te storten merkt de kantonrechter het handelen van eiser niet aan als kennelijk onbehoorlijk bestuur. Na de aanmelding van vennootschap X bij VLEP is er door onduidelijke communicatie en een soms weinig voortvarende handelswijze door VLEP onduidelijkheid ontstaan, waardoor het vennootschap X heeft kunnen ontgaan dat er nog pensioenpremies aan VLEP verschuldigd waren. Na de aansluiting bij VLEP heeft vennootschap X een terugbetalingsregeling getroffen met vennootschap X over de jaren daarvoor. VLEP heeft schriftelijk bevestigd dat de betalingsregeling volledig was voldaan. Het had op de weg van VLEP gelegen om vervolgens duidelijk en ondubbelzinnig duidelijkheid te verschaffen over de te betalen premies. De hoge drempel van onbehoorlijk bestuur door eiser wordt in deze context niet gehaald. Tot slot voert VLEP aan dat het onbehoorlijk bestuur is gelegen in het zonder goede redenen beëindigen van de bedrijfsactiviteiten door middel van een turboliquidatie. Gelet op het door eiser aangevoerde verkeerde vennootschap X in slechte economische omstandigheden waardoor het op de weg van VLEP had gelegen om toe te lichten waarom er geen aanleiding was voor eiser om de bedrijfsactiviteiten te beëindigen. VLEP wordt niet gevolgd in haar stelling dat sprake is geweest van kennelijk onbehoorlijk bestuur aan de zijde van eiser, en wordt veroordeeld in de proceskosten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4963

Zaaknummer: 10645777 \ CV EXPL 23-2999

Rechters: W.P.M. Jurgens

Advocaten: V. Terlouw

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf, 2:138 BW en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Pensioenverweer faalt; aandeelhouderschap Belgische maatschap is geen nabestaandenpensioenvoorziening

Pensioenverweer van de vrouw ex artikel 1:153 BW tegen echtscheiding faalt. De rechtbank merkt het aandeelhouderschap van de vrouw in de Belgische maatschap niet aan als een nabestaandenpensioenvoorziening. Niet gebleken is namelijk dat de vrouw recht heeft op een of meer uitkeringen uit de maatschap als de man overlijdt.

Partijen zijn met elkaar gehuwd op [huwelijksdatum] te [plaats], België, onder het maken van huwelijkse voorwaarden. De huwelijkse voorwaarden bevatten een koude uitsluiting. De rechtbank heeft op 24 maart 2023 in het kader van voorlopige voorzieningen bepaald dat de man met ingang van 15 maart 2023 bij uitsluiting gerechtigd is tot het gebruik van de echtelijke woning en de zich daarin bevindende inboedelgoederen aan [adres] met bevel dat de vrouw die woning dient te verlaten en niet verder mag betreden; bevolen dat lijfsieraden, kleding en persoonlijke eigendommen van de vrouw aan haar ter hand zullen worden gesteld; de door de man te betalen bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw bepaald op € 6.375 bruto per maand met ingang van 15 maart 2023 en voor wat betreft de toekomstige termijnen bij vooruitbetaling te voldoen.

De man verzoekt de echtscheiding tussen partijen uit te spreken. Hij stelt dat het huwelijk duurzaam is ontworpen. De vrouw voert hier verweer tegen en verzoekt de man een termijn te stellen voor het treffen van een voorziening ex artikel 1:153 BW van drie maanden, althans een termijn die de rechtbank redelijk acht. Zij voert het volgende aan. De man heeft vlak voor zijn pensioendatum de Belgische maatschap [maatschap] opgericht en hierin zijn vermogen, waaronder andere ondernemingen, ondergebracht. De bedoeling hiervan was om (onder anderen) de vrouw goed verzorgd achter te laten voor het geval de man eerder dan zij komt te overlijden. De vrouw is 20% aandeelhouder van [maatschap]. De man is 10% aandeelhouder. De vrouw is, gezien haar leeftijd en beperkte inkomsten, volledig afhankelijk van de partnerbijdrage van de man tot zijn overlijden, en na zijn overlijden van de uitkeringen uit

[maatschap]. Op grond van de bepalingen in de oprichtingsakte van [maatschap] kan de vrouw na het overlijden van de man alleen samen met de twee dochters van de man besluiten om zich bedragen te doen uitkeren. Zij zal hiervoor dus afhankelijk zijn van de twee dochters van de man. De familieverhoudingen zijn echter getroebleerd en daardoor is het vooruitzicht van de vrouw op uitkeringen na het overlijden van de man uiterst onzeker. De man voert hiertegen verweer.

De rechtbank overweegt als volgt. Blijkens de wetsgeschiedenis van artikel 1:153 BW ziet dit artikel uitsluitend op uitkeringen uit hoofde van een nabestaandenpensioen en daarmee vergelijkbare uitkeringen, zoals die krachtens levensverzekering. De rechtbank merkt het aandeelhouderschap van de vrouw in [maatschap] niet aan als een dergelijke nabestaandenpensioenvoorziening. Niet gebleken is namelijk dat de vrouw recht heeft op één of meerdere uitkeringen uit [maatschap] als de man overlijdt. De rechtbank voegt daaraan toe dat het aandeelhouderschap van de vrouw – en daarmee haar aanspraak op een dienovereenkomstig aandeel in het vermogen van [maatschap] – na de echtscheiding gewoon blijft bestaan. Het beroep van de vrouw op artikel 1:153 BW faalt daarom.

Niet in geschil is dat het huwelijk van partijen duurzaam is ontworcht. Het verzoek tot echtscheiding zal daarom worden toegewezen. Gelet op artikel 4, lid 3, aanhef en sub a van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering komt de Nederlandse rechter rechtsmacht toe om te oordelen over het verzoek ter zake van het huurrecht van deze woning. De rechtbank zal op dit verzoek Nederlands recht als haar interne recht toepassen. De rechtbank zal conform het verzoek beslissen, nu dit verzoek niet is weersproken en op de wet is gegrond.

De vrouw verzoekt te bepalen dat de man gehouden is een bijdrage in de kosten van levensonderhoud bij maandelijkse vooruitbetaling aan haar te voldoen per datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand van € 12.000 bruto per maand, althans een zodanige bijdrage en ingangsdatum die de rechtbank juist acht.

De man voert hiertegen verweer. Hij is bereid een partnerbijdrage aan de vrouw te betalen van € 3.000 bruto per maand. Omdat de vrouw haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft, is de Nederlandse rechter op grond van artikel 3 sub b van de Alimentatieverordening (nr. 4/2009 van de Raad van 18 december 2008) bevoegd om van het alimentatieverzoek kennis te nemen en zal op grond van artikel 3 lid 1 van het Protocol van 23 november 2007 het Nederlands recht worden toegepast.

De rechtbank begrijpt dat het primaire standpunt van de vrouw is dat haar behoefte moet worden berekend aan de hand van de hofnorm. Hierbij moet volgens de vrouw worden

uitgegaan van een netto besteedbaar gezinsinkomen van € 130.000 per jaar. Dit baseert zij op een e-mail van de man van 13 december 2021 waarin de man aangeeft dat dit zijn totaalinkomen is, dat bestaat uit AOW, pensioen, huurinkomsten en rentes. Op basis van deze vuistregel berekent de vrouw haar behoefte op € 6.500 netto per maand. Subsidiar, zo begrijpt de rechtbank, is de vrouw van mening dat moet worden aangesloten bij de door haar overgelegde behoeftelijst, waaruit een behoefte blijkt van € 6.885 netto per maand. Meer subsidiar vindt de vrouw dat haar behoefte € 5.500 netto per maand bedraagt, zijnde het bedrag waarvan de man in zijn e-mail van 13 december 2021 aangeeft dat ieder van partijen dat nodig heeft om van te leven.

Volgens vaste rechtspraak moet bij het bepalen van de behoefte van de onderhoudsgerechtigde rekening worden gehouden met alle relevante omstandigheden, waaronder de hoogte en de aard van zowel de inkomsten als de uitgaven van partijen tijdens het huwelijk. Daarin kan een aanwijzing worden gevonden voor de mate van welstand waarin zij hebben geleefd. Verder moet zoveel mogelijk rekening worden gehouden met concrete gegevens over de reële of met een zekere mate van waarschijnlijkheid te verwachten kosten van levensonderhoud van de onderhoudsgerechtigde.

De rechtbank zal de hofnorm niet tot uitgangspunt nemen bij het bepalen van de behoefte van de vrouw, omdat niet duidelijk is geworden van welke inkomsten partijen precies hebben geleefd tijdens het huwelijk. Niet in geschil is namelijk dat partijen niet alleen hebben geleefd van hun AOW en pensioen, maar ook van bedragen die de man heeft opgenomen uit [maatschap] dan wel de deelnemingen van [maatschap]. Hoe hoog die bedragen waren, is niet duidelijk. De rechtbank overweegt daarbij dat de enkele e-mail van de man van 13 december 2021 onvoldoende aanknopingspunten biedt om van een netto besteedbaar gezinsinkomen van € 130.000 per jaar uit te gaan.

De rechtbank zal ook niet aansluiten bij de door de vrouw overgelegde behoeftelijst. De man heeft namelijk de juistheid van de op deze lijst opgenomen kostenposten gemotiveerd betwist, en de vrouw heeft hier geen nadere onderbouwing (met stukken) voor gegeven. Ook zal de rechtbank het door de man overgelegde overzicht niet volgen, omdat de vrouw onbetwist heeft gesteld dat de man daarin niet alle bankrekeningen van partijen heeft betrokken, en omdat het overzicht geen gegevens bevat over de reële en te verwachten kosten van levensonderhoud van de vrouw.

De rechtbank stelt vast dat de vrouw op dit moment de in de voorlopige voorzieningenprocedure vastgestelde partnerbijdrage van € 6.375 bruto per maand ontvangt. Daarnaast ontvangt zij een AOW-uitkering van € 923,29 netto per maand en een ouderdomspensioen in België van € 89,45 per maand. De vrouw heeft ter zitting gezegd dat zij

van deze inkomsten alle uitgaven kan doen die zij tijdens het huwelijk gewend was te doen. De rechtbank bepaalt de behoefte van de vrouw daarom op het totaal van deze inkomsten. Nu op de behoefte van de vrouw haar eigen inkomsten (de AOW-uitkering en het Belgische ouderdomspensioen) in mindering dienen te worden gebracht, bedraagt de aanvullende behoefte van de vrouw dus hetgeen zij op dit moment aan partneralimentatie ontvangt, te weten € 6.375 bruto per maand.

Niet in geschil is dat de man een AOW-uitkering en een aanvullend pensioen bij Nationale Nederlanden ontvangt. Uit de overgelegde jaaropgaven 2023 blijkt dat die inkomsten respectievelijk € 11.610 en € 63.408 bruto per jaar bedragen. De vrouw stelt dat daarnaast van de man verwacht mag worden dat hij inteert op vermogen om een partnerbijdrage aan haar te kunnen voldoen. De man is de enig zaakvoerder van [maatschap] en daarom is alleen hij bevoegd om onttrekkingen te doen uit [maatschap] en de deelnemingen van deze maatschap. Het is de bedoeling van [maatschap] dat wordt ingeteerd op het daarin ondergebrachte vermogen en de man doet dit ook feitelijk. [Maatschap] had in 2022 een waarde van meer dan 5 miljoen euro. Het vermogen is dus zo groot dat het met het huidige bestedingspatroon van partijen niet zal opraken, aldus de vrouw.

De man is primair van mening dat niet van hem verwacht kan worden dat hij inteert op vermogen. Partijen hebben namelijk iedere gemeenschap van goederen uitgesloten en het is juist de bedoeling dat de vermogens van partijen strikt gescheiden blijven. De vrouw is en blijft aandeelhouder van [maatschap], maar de bedoeling van de maatschap is niet om tijdens het leven van de man uitkeringen te doen ten behoeve van de vrouw. Subsidiar stelt de man dat als hij moet interen op zijn vermogen, de vrouw dat ook moet doen.

De rechtbank is van oordeel dat van de man verwacht mag worden dat hij inteert op zijn vermogen. Hiertoe overweegt de rechtbank dat de man ter zitting heeft erkend dat het de bedoeling van [maatschap] is om van het daarin ondergebrachte vermogen te leven en dat hij feitelijk wel eens bedragen uit de maatschap of haar deelnemingen opneemt om persoonlijke kosten mee te voldoen. Hierbij komt dat hoewel beide partijen aandeelhouder zijn van [maatschap], alleen de man als enig zaakvoerder bevoegd is tot het doen van onttrekkingen of uitkeringen aan de aandeelhouders. Ook neemt de rechtbank in aanmerking dat de man tot op heden steeds de in de voorlopige voorzieningenprocedure vastgestelde partnerbijdrage van € 6.375 bruto per maand aan de vrouw heeft betaald en niet heeft aangevoerd dat hij onvoldoende vermogen heeft om dit bedrag te kunnen blijven betalen.

De rechtbank rekent het de man aan dat hij geen openheid heeft gegeven over zijn vermogen en het vermogen van de maatschap. Zo heeft hij geen aangiften IB en geen jaarstukken van de maatschap overgelegd. De man heeft op de zitting gezegd dat er geen jaarstukken zijn, maar

hij heeft niet toegelicht waarom die niet zijn opgemaakt. Dit terwijl de verplichting daartoe is opgenomen in artikel 17 van de oprichtingsakte van de maatschap. Van de man had bovendien verwacht mogen worden dat hij ervoor zou zorgen dat de jaarstukken er komen, nu dit zijn taak is als zaakvoerder van de maatschap en de vrouw al aanzienlijke tijd om deze stukken vraagt. De gevolgtrekking die de rechtbank geraden acht is dat man in die mate op zijn vermogen kan interen dat hij voldoende draagkracht heeft om volledig in de aanvullende behoefte van de vrouw te voorzien. Hier zal de rechtbank daarom van uitgaan.

Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de man met ingang van de datum van inschrijving van deze beschikking in de registers van de burgerlijke stand een partnerbijdrage van € 6.375 bruto per maand aan de vrouw moet betalen.

De vrouw verzoekt in het kader van de huwelijkse voorwaarden te bepalen dat haar aandeel van 20% in [maatschap] aan de man wordt geleverd onder gelijktijdige betaling van een bedrag van € 1.080.000, althans een zodanige toescheiding aan de man tegen een zodanige waarde die de rechtbank juist acht. Zij verzoekt ook een deskundige te benoemen voor de waardering van [maatschap] en de daaronder hangende deelnemingen, waarbij de kosten van de waardering voor rekening van de man dienen te komen, althans een zodanige benoeming van een deskundige als de rechtbank juist acht.

De vrouw stelt hiertoe het volgende. Partijen hebben in de huwelijkse voorwaarden opgenomen dat Nederlands recht van toepassing is. Er moet daarom sprake zijn van pensioenverevening. De man heeft [maatschap] in 2009 opgericht, vlak voor zijn pensioendatum. Het is een pensioenvoorziening, aangezien het idee ervan was om de vrouw goed verzorgd achter te laten. Daarnaast heeft de man mogelijk een pensioenvoorziening ondergebracht in [maatschap] die, als hij dat niet had gedaan, nu op grond van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (Wvps) verevend zou moeten worden. Aangezien de man de enig zaakvoerder is van [maatschap], kan de vrouw niet over haar aandeel beschikken. Zij heeft ook geen inzage in de jaarstukken van [maatschap]. Daarom moet, op basis van informatie van de door de man ingeschakelde fiscalist, ervan worden uitgegaan dat het aandeel van de vrouw in de maatschap een bedrag van € 1.080.000 vertegenwoordigt.

De rechtbank is van oordeel dat de vrouw geen deugdelijke grondslag heeft aangevoerd voor haar verzoek. Zij heeft zich beroepen op de huwelijkse voorwaarden, maar partijen hebben daarin iedere goederengemeenschap uitgesloten, zodat de huwelijkse voorwaarden geen grondslag bieden voor de verdeling van de aandelen. Ook heeft de rechtbank reeds overwogen dat het aandeelhouderschap van de vrouw in [maatschap] niet kan worden aangemerkt als een nabestaandenpensioen. De rechtbank is van oordeel dat het ook niet als een ouderdomspensioen of een andere pensioenvoorziening kan worden aangemerkt. Voorts is

niet gebleken dat de man pensioenvoorzieningen in de maatschap heeft ondergebracht die onder de Wvps vallen. In hetgeen de vrouw heeft aangevoerd is naar het oordeel van de rechtbank ook geen andere deugdelijke grondslag te vinden voor de verzoeken van de vrouw. Dat de echtscheiding als zodanig noopt tot een verdeling van de aandelen is door de vrouw niet gesteld, nog daargelaten dat het de vraag is of een dergelijk verzoek in de gegeven omstandigheden als nevenverzoek in de echtscheidingsprocedure zou kunnen worden aangemerkt. Het verzoek van de vrouw zal daarom worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:5264

Zaaknummer: C/15/339526 / FA RK 23-2089

Rechters: M.A.J. Berkers, mr. F.C. Bakker en W.M. Schrama

Advocaten: L.W. Castelijns en R. van Coolwijk

Wetsartikelen: 1:153 BW

RECHTSPRAAK

Afwijzing militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht

Eiser heeft een aanvraag gedaan voor een militair invaliditeitspensioen. Deze procedure spitst zich toe op de vraag of het verstuiken van zijn rechterenkel bij een sprong uit een helikopter tijdens een warmweertraining in Zaragoza kwalificeert als een dienstongeval. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat hier geen sprake van is. Niet gebleken is namelijk dat niet alle gebruikelijke veiligheidsmaatregelen tijdens de oefening werden gehandhaafd. Dat er een proces-verbaal van het ongeval ontbreekt en dit voor rekening en risico moet komen van verweerder, wordt door de rechtbank niet gevolgd.

Eiser was sinds januari 2005 in dienst bij de Koninklijke Landmacht. Tijdens een warmweertraining op een militair oefenterrein in Zaragoza in 2007 heeft eiser bij een sprong uit een helikopter zijn rechterenkel verstuikt. Uiteindelijk is dit letsel gediagnosticeerd als een posttraumatisch posteriomediaal impingement van de rechterenkel. Verder is eiser in de periode van oktober 2010 tot en met januari 2011 uitgezonden geweest naar Afghanistan, waar hij traumatische ervaringen heeft beleefd. Uiteindelijk is eiser in juni 2015 ziekgemeld wegens psychische klachten.

Vanwege het voornemen om eiser op medische gronden te ontslaan heeft een nieuw Militair Geneeskundig Onderzoek (MGO) plaatsgevonden. In het rapport van dit MGO van 15 juli 2022 heeft een herbeoordeling plaatsgevonden van de mate van de invaliditeit van eiser in het kader van de pensioenkeuring. Hierbij is verwezen naar het eerdere MGO waarbij een mate van invaliditeit van 6,25% is vastgesteld. In het MGO van 2022 is ten aanzien van de bipolaire stoornis type I de mate van invaliditeit bijgesteld naar 8,75%. Verder wordt de conclusie van het MGO van 8 mei 2018 overgenomen dat ten aanzien van de posttraumatisch posteriomediaal impingement van de rechterenkel geen verergerend dienstverband kan worden vastgesteld. Daarmee komt de totale mate van invaliditeit op 8,75%. Eiser voldoet daarmee niet aan de eis dat er sprake moet zijn van een mate van invaliditeit van ten minste

10% om in aanmerking te komen voor de toekenning van een MIP. Op 5 augustus 2022 heeft verweerder dit met het primaire besluit aan eiser medegedeeld.

In bezwaar heeft de verzekeringsarts geadviseerd ten aanzien van de bipolaire stoornis type I een mate van invaliditeit aan te nemen van 13,75%. Verweerder heeft dit advies overgenomen in het bestreden besluit en eiser alsnog een MIP toegekend. Ten aanzien van letsel aan de rechterenkel blijft verweerder bij het standpunt dat er geen sprake is van een verergerend dienstverband.

Eiser wijst erop dat hij in zijn bezwaarschrift had verzocht om een vergoeding van de kosten van de door hem geraadpleegde medisch adviseur M. Blom. Door de grondverklaring van zijn bezwaarschrift komt hij daar immers voor in aanmerking. Verweerder is hier in het bestreden besluit echter geheel aan voorbij gegaan. Verder stelt eiser dat ten aanzien van het letsel aan zijn rechterenkel eveneens een verergerend dienstverband moet worden aangenomen. Het uit een helikopter springen dient te worden gekwalificeerd als het realistisch nabootsen van een oorlogssituatie. Bovendien konden bij de oefening niet alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen worden gehandhaafd. Daarmee is voldaan aan de voorwaarden om het ongeval aan te merken als een dienstongeval. Dat er geen procesverbaal van het ongeval is opgemaakt en er daardoor weinig informatie beschikbaar is, kan niet aan eiser worden toegerekend.

Verweerder heeft in zijn verweerschrift te kennen gegeven in het bestreden besluit ten onrechte te hebben nagelaten de kosten van de door eiser geraadpleegde medisch adviseur Blom voor vergoeding in aanmerking te laten komen. Verweerder zal alsnog de factuur uitbetalen. Dat betekent dat het beroep gegrond is en het bestreden besluit zal worden vernietigd. De rechtbank zal beoordelen of de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand kunnen blijven.

Niet in geschil tussen partijen is de door verweerder bij het bestreden besluit vastgestelde mate van invaliditeit van 13,75% ten aanzien van de bipolaire stoornis type I bij eiser. De vraag die partijen verdeeld houdt, is of verweerder op goede gronden heeft kunnen besluiten dat er geen sprake is van invaliditeit met dienstverband ten aanzien van het letsel aan de rechterenkel van eiser. Bij de beoordeling stelt de rechtbank voorop dat het aan verweerder is om naar aanleiding van een aanvraag voor een militair invaliditeitspensioen medisch onderzoek te laten uitvoeren en op basis daarvan een beoordeling te verrichten van de invaliditeit van de aanvrager en het verband met de dienst. Als verweerder op grond van het medisch onderzoek concludeert dat geen sprake is van invaliditeit met dienstverband, ligt het vervolgens op de weg van eiser om de conclusies van de door verweerder gevolgde medische advisering gemotiveerd in twijfel te trekken. Het is dus aan eiser om twijfel te zaaien over de

conclusie van verweerder dat van invaliditeit met dienstverband in zijn geval geen sprake is.

Verder is volgens vaste rechtspraak van de hoogste ambtenarenrechter voor het oefenen onder buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden kenmerkend dat de desbetreffende oorlogstaak wordt gedaan onder nabootsing van bijzondere omstandigheden, zoals die zich daadwerkelijk bij operationeel optreden in een oorlogssituatie kunnen voordoen en waarbij deze bijzondere omstandigheden een verhoogd risico op verwonding of letsel met zich meebrengen. In het algemeen zal dit verhoogde risico aanwezig zijn wanneer, juist om de oorlogssituatie realistisch na te bootsen, niet alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen (kunnen) worden gehandhaafd.

Tussen partijen is niet in geschil dat het letsel is opgetreden tijdens een warmweer oefening waar eiser aan heeft deelgenomen. Van dit incident is geen proces-verbaal ongeval beschikbaar. Gelet op artikel 2, eerste lid, van de Regeling proces-verbaal van ongeval en rapportage medische aangelegenheid volgt dat van elk ongeval dat aan een militair in werkelijke dienst tijdens de uitoefening van de dienst is overkomen, zo spoedig mogelijk een proces-verbaal wordt opgemaakt. Uit dit artikel valt ook af te leiden dat het opmaken van een dergelijk proces-verbaal een gezamenlijke verantwoordelijkheid is van de militair en zijn commandant. Dat het ontbreken van het proces-verbaal voor rekening en risico van verweerder moet komen zoals eiser stelt, wordt dan ook niet gevolgd.

Uit de wel beschikbare stukken kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden afgeleid dat de warmweetraining in Zaragoza werd verricht onder nabootsing van bijzondere omstandigheden, zoals die zich daadwerkelijk bij operationeel optreden in een oorlogssituatie kunnen voordoen en waarbij deze bijzondere omstandigheden een verhoogd risico op letsel met zich hebben meegebracht. Anders dan eiser betoogt, is het feit dat hij uit een helikopter is gesprongen daartoe op zichzelf onvoldoende. Niet is gebleken dat niet alle normaal gebruikelijke veiligheidsmaatregelen tijdens de oefening werden gehandhaafd. De rechtbank is daarom van oordeel dat verweerder heeft kunnen komen tot het besluit er geen sprake is van invaliditeit met dienstverband ten aanzien van het letsel aan de rechterenkel van eiser.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-06-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:8525

Zaaknummer: 23/6051

Rechters: M.J.L. van der Waals

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onderneming die verpleegartikelen uitleent, valt in periode van 1 juni 2014 tot 1 januari 2021 onder werkingssfeer PFZW

Geschil over de vraag of een onderneming onder de werkingssfeer van PFZW valt. Werkgeefster richt zich op de levering en uitleen van onder meer toilet- en douchestoelen en rolstoelen. Dat is volgens PFZW het uitleen van verpleegartikelen. De door haar uitgeleende artikelen zijn volgens werkgeefster geen verpleegartikelen, maar hulpmiddelen ter bevordering van de zelfredzaamheid van de afnemers. Het hof oordeelt dat een onderneming die verpleegartikelen uitleent in de periode 1 juni 2014 tot 1 januari 2021 onder de werkingssfeer van PFZW valt. Op dat moment is de verplichtstelling ingetrokken voor de activiteit uitleen van verpleegartikelen. De enkele omstandigheid dat werkgeefster in het verplichtstellingsbesluit omschreven diensten verleent ten behoeve van de zorg, maakt dat zij onder de tot 1 januari 2021 geldende werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt.

Stichting Pensioenfonds Zorg en Welzijn (hierna: PFZW) is een bedrijfstakpensioenfonds. Deelneming in PFZW is voor werkgevers en werknemers in de sector Zorg en Welzijn verplicht gesteld. Tot 1 januari 2021 bepaalde het verplichtstellingsbesluit dat de deelneming in PFZW onder meer verplicht was voor werkgevers in de intramurale en/of extramurale zorg. Met ingang van 1 januari 2021 is de verplichtstelling gewijzigd, in die zin dat de verplichtstelling is ingetrokken voor de activiteit 'uitleen van verpleegartikelen'. Werkgeefster is opgericht op 31 mei 2011. Zij richt zich op de levering en uitleen van onder meer toilet- en douchestoelen en rolstoelen. Werkgeefster heeft vanaf 1 juni 2014 werknemers in dienst. PFZW heeft werkgeefster bij brief van 13 juli 2018 meegedeeld dat werkgeefster onder de verplichtstelling valt omdat een van haar hoofdactiviteiten de uitleen van verpleegartikelen is. Werkgeefster betwist uitdrukkelijk dat zij zich bezighoudt met de uitleen van verpleegartikelen. De door haar uitgeleende artikelen zijn volgens haar geen verpleegartikelen,

maar hulpmiddelen ter bevordering van de zelfredzaamheid van de afnemers. Werkgeefster vordert een verklaring voor recht dat zij niet onder de verplichte werkingssfeer van PFZW valt in de periode van 1 juni 2014 tot 1 januari 2021. Het staat tussen partijen vast dat werkgeefster door de wijziging van het verplichtstellingsbesluit vanaf 1 januari 2021 niet onder de verplichtstelling van PFZW valt (vanwege de uitzondering voor 'uitleen van verpleegartikelen'). De kantonrechter heeft in eerste aanleg geoordeeld dat werkgeefster verpleegartikelen (en geen hulpartikelen, zoals door werkgeefster betoogd) uitleent en daarmee – tot 1 januari 2021 – volgens het verplichtstellingsbesluit is aan te merken als een werkgever die zorg verleent. Werkgeefster was naar het oordeel van de kantonrechter dan ook verplicht deel te nemen aan de door PFZW uitgevoerde pensioenregeling vanaf het moment dat zij werknemers in dienst kreeg, 1 juni 2014, tot 1 januari 2021. Werkgeefster heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt als volgt. Werkgeefster wijst erop dat zij geen werkgever in de zorg is en dat zij daarom niet onder de werkingssfeer van het tot 1 januari 2021 geldende verplichtstellingsbesluit valt. Het hof volgt dit betoog niet. In de hier in geding zijnde periode is in de tekst van het verplichtstellingsbesluit vermeld dat, onder andere, als werkgever in de intramurale en/of extramurale zorg wordt aangemerkt een rechtspersoon die zorg of hulp verleent in de vorm van uitleen van verpleegartikelen. Hieruit blijkt dat er op dat moment voor is gekozen om de verplichting tot deelname niet langer te koppelen aan een bepaald type zorginstelling (zoals tot december 2006 het geval was), maar aan de activiteit die door een werkgever wordt uitgeoefend. Als een van die activiteiten in het verplichtstellingsbesluit is aangemerkt als een zorg- dan wel hulpverleningsactiviteit, dan heeft de werkgever te gelden als een werkgever in de intramurale en/of extramurale zorg en is voor die werkgever verplichte aansluiting bij PFZW aangewezen. Het feit dat werkgeefster naar eigen zeggen geen werkgever in de zorg is, is dus niet van belang. Het gaat immers om de activiteit die zij verricht. De enkele omstandigheid dat werkgeefster in het verplichtstellingsbesluit omschreven diensten verleent ten behoeve van de zorg, maakt dat zij onder de tot 1 januari 2021 geldende werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt. Dat het overgrote deel van de medewerkers van werkgeefster een functie verricht die volgens haar niet als zorgverlening gekwalificeerd kan worden, zoals logistiek, onderhoud, service, verkoop en marketing, IT, administratie en dergelijke, maakt het vorenstaande ook niet anders. Dit laat immers onverlet dat de organisatie van werkgeefster zich bezighoudt met de uitleen van verpleegartikelen. In het verplichtstellingsbesluit is overigens ook geen sprake van een hoofdzakelijkheids criterium. Het beroep van werkgeefster op (strijd met) de redelijkheid en billijkheid slaagt evenmin. Het hof komt net als de kantonrechter tot het oordeel dat werkgeefster verplicht is deel te nemen aan de door PFZW uitgevoerde pensioenregeling tussen 1 juni 2014 en 1 januari 2021.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 05-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1646

Zaaknummer: 200.329.352

Rechters: S.B. Boorsma, D.W.J.M. Kemperink en H.M.J. van den Hurk

Advocaten: O.F. Blom en E. Lutjens

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Advocaat aansprakelijk voor niet nakomen pensioenverplichting vaststellingsovereenkomst

Geschil over de vraag of advocaat aansprakelijk is voor het niet nakomen van een pensioenverplichting uit de vaststellingsovereenkomst die hij namens (ex-)werknemer sloot met zijn werkgever. Geïntimeerde stelt dat de advocaat een beroepsfout heeft gemaakt en heeft hem aansprakelijk gesteld voor de schade. Het hof oordeelt dat de advocaat een beroepsfout heeft gemaakt en veroordeelt hem tot betaling van een schadevergoeding.

Appellant heeft geïntimeerde van 2003 tot en met 2018 als advocaat bijgestaan, eerst in een arbeidsrechtelijk geschil en vervolgens in een echtscheidingsprocedure. Op 29 juli 2005 heeft geïntimeerde met zijn toenmalige werkgever Ketting Beheer B.V. (de werkgever) een vaststellingsovereenkomst (hierna: de vso) gesloten. De vso is opgesteld door appellant. Onderdeel van de vso was de afstorting van het in eigen beheer opgebouwd pensioen in een stamrechtvennootschap. De werkgever heeft het bedrag van € 40.000 niet overgemaakt. De advocaat van de werkgever heeft appellant geschreven dat betaling aan een stamrechtvennootschap niet geoorloofd zou zijn. Na overleg met appellant heeft geïntimeerde BDO opdracht gegeven om een depotovereenkomst op te stellen. Tussen werkgever en werkgever is daarover geen overeenstemming bereikt. De advocaat van werkgever heeft appellant bericht dat de depotovereenkomst niet acceptabel was. Na enige correspondentie heeft geïntimeerde na een brief van 20 december 2006 van appellant niets meer vernomen. In april 2014 heeft geïntimeerde contact opgenomen met de advocaat van de werkgever. Bij e-mail van 19 september 2014 heeft de advocaat van de werkgever aan geïntimeerde onder meer geschreven dat enige vordering van geïntimeerde al in 2011 is verjaard en dat de werkgever daarom niet bereid is om in 2014 enige aanspraak van geïntimeerde te honoreren. Bij e-mail van 19 september 2014 heeft geïntimeerde het e-mailbericht van de advocaat van de werkgever van dezelfde datum doorgestuurd aan appellant en gevraagd om een verklaring. Op 10 oktober 2014 heeft appellant onder meer gemaild dat sprake was van een aantal misverstanden. Geïntimeerde heeft laten weten dat er voor hem geen misverstanden waren en

behoefte te hebben aan duidelijkheid over zijn pensioen. De advocaat van geïntimeerde heeft op 11 maart 2019 een klacht tegen appellant ingediend bij de Raad van discipline. Deze klacht hield kort gezegd in dat appellant de aan hem toevertrouwde belangen niet met de nodige voortvarendheid heeft behartigd en tekort is geschoten in de communicatie, waardoor hij tevens onduidelijkheid heeft laten bestaan over zijn hoedanigheid. De Raad van Discipline heeft op 30 maart 2020 de klachtonderdelen van geïntimeerde deels gegrond verklaard en aan appellant de maatregel van berisping opgelegd.

De rechtbank heeft voor recht verklaard dat appellant jegens geïntimeerde tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen ingevolge de overeenkomst van opdracht (hierna: de overeenkomst) en appellant veroordeeld tot vergoeding aan geïntimeerde van de schade die hij heeft geleden, nader op te maken bij staat, met veroordeling van appellant in de proces- en nakosten vermeerderd met wettelijke rente.

Het hof is van oordeel dat appellant bij de afwikkeling van de – door hemzelf opgestelde – vso niet heeft gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend advocaat had mogen worden verwacht en dat dus sprake is van een beroepsfout die aan appellant kan worden toegerekend. Voor dit oordeel is het volgende redengevend. Uit de hiervoor onder de feiten weergegeven gang van zaken volgt dat de werkgever in augustus 2005 aan appellant heeft laten weten alleen akkoord te willen gaan met de afstorting van het ten gunste van geïntimeerde in eigen beheer opgebouwde pensioenkapitaal aan een verzekeringsmaatschappij en niet aan een in de vso genoemde stamrechtvennootschap. Dit laatste was volgens de werkgever namelijk in strijd met de wet. Vervolgens heeft appellant tevergeefs getracht om via een door BDO opgestelde depotovereenkomst alsnog uitvoering te geven aan de vso. De inhoud van de depotovereenkomst stuitte namelijk op bezwaren bij de werkgever. Op 25 oktober 2006 heeft appellant aan geïntimeerde geschreven dat hij een zogenoemde ‘side letter’ heeft voorgesteld aan de werkgever en dat hij geïntimeerde op de hoogte zal houden. Uit het dossier volgt niet dat appellant nadien hierop bij geïntimeerde is teruggekomen. Wel heeft appellant geïntimeerde op 20 december 2006 nog een brochure gestuurd over de afdracht van pensioenen en de keuze voor het alsnog laten afstorten van het pensioenkapitaal bij een verzekeraar bij geïntimeerde gelaten, maar nieuws over het contact met de werkgever bevat dit bericht niet. Vervolgens heeft appellant niets meer van zich laten horen. De zaak is vervolgens pas weer in beweging gekomen toen geïntimeerde in 2014 op eigen initiatief contact opnam met de werkgever, die zich – nadat de werkgever in eerste instantie bereid leek het bedrag van € 40.000 alsnog aan geïntimeerde te betalen – op het standpunt heeft gesteld dat de vordering van geïntimeerde op de werkgever reeds in 2011 is verjaard.

Het behoorde naar het oordeel van het hof tot de taak van appellant om erop toe te zien dat de

werkgever de vso volledig zou nakomen. In het midden kan worden gelaten of de vso op het punt van de stamrechtvennootschap in strijd is met de wet, zoals de werkgever heeft gesteld, want het gaat erom dat appellant de taak had om te bevorderen dat het overeengekomen bedrag op een fiscaal gunstige wijze ten goede van geïntimeerde zou komen. Of het overeengekomen bedrag via een storting in een stamrechtvennootschap of een storting bij een verzekeraar – waartoe de werkgever zich wel bereid verklaarde – aan geïntimeerde ten goede zou zijn gekomen, is daarbij om het even. Bovendien is een vso op grond van artikel 7:902 BW in beginsel ook geldig als zij in strijd is met de wet. Anders dan appellant stelt, is het vorderen van nakoming van een dergelijke bepaling dus een taak die van een zorgvuldig handelend advocaat kan worden verlangd. Appellant heeft dit ten onrechte niet gedaan.

Onduidelijk is gebleven waarom appellant in 2006 zijn pogingen om alsnog tot een vergelijk met de werkgever te komen heeft gestaakt. Niet is gebleken dat appellant geïntimeerde daarover en over de mogelijkheden om het bedrag alsnog uit te laten betalen heeft geïnformeerd, anders dan door toezending van de brochure eind 2006, terwijl dat wel van hem verwacht mocht worden. Het dossier bevat ook onvoldoende aanknopingspunten om appellant te kunnen volgen in zijn betoog dat het voor geïntimeerde duidelijk moet zijn geweest dat appellant niet voor de afwikkeling van de afspraken over het pensioenbetaling zou zorgen. Het had in ieder geval op de weg van appellant gelegen dit duidelijk met geïntimeerde te communiceren.

Daarnaast had appellant als belangenbehartiger van geïntimeerde ervoor dienen te zorgen dat de aanspraken van geïntimeerde uit de vso op de werkgever niet zouden verjaren. Het hof volgt appellant niet in zijn betoog dat op appellant niet de verplichting rustte om de verjaring te stuiten, omdat artikel 3 van de vso in strijd is met de wet en daarom van appellant niet verlangd kon worden dat hij nakoming van deze bepaling zou vorderen. Nog daargelaten dat – gelet op de gemotiveerde betwisting door geïntimeerde – niet is komen vast te staan dat de vso in strijd is met de wet, geldt op grond van artikel 7:902 BW immers dat een vaststelling ter beëindiging van onzekerheid of geschil op vermogensrechtelijk gebied ook geldig is als zij in strijd mocht blijken met dwingend recht, tenzij zij tevens naar inhoud of strekking in strijd komt met de goede zeden of openbare orde. Dat van dit laatste in deze zaak sprake is, is gesteld noch gebleken.

Ook heeft appellant tevergeefs aangevoerd dat de vordering van geïntimeerde op de werkgever uit hoofde van artikel 3 van de vso niet is verjaard. Naar het oordeel van het hof moet artikel 3 van de vso aldus worden uitgelegd dat geïntimeerde jegens de werkgever afstand heeft gedaan van de pensioenaanspraken die hij als DGA heeft opgebouwd en dat geïntimeerde jegens de werkgever in ruil daarvoor een vordering van € 40.000 ter zake van afstorting van pensioenkapitaal is verleend. Deze uitleg volgt uit de tekst, de strekking en het

doel van de vso. Niet is gebleken dat geïntimeerde en de werkgever dit niet zo hebben begrepen of hadden hoeven begrijpen. Verder staat vast dat de vordering van geïntimeerde op de werkgever tot afstorting van het bedrag van € 40.000 opeisbaar werd op 4 augustus 2005. Deze vordering verjaarde bij gebreke van stuitingshandelingen op grond van artikel 3:317 lid 2 BW na verloop van vijf jaren na 4 augustus 2005, dus op 5 augustus 2010.

De omstandigheid dat de werkgever niet heeft betaald en geen kwijting is verleend staat – anders dan appellant meent – niet in de weg aan de mogelijkheid van verjaring van de vordering. Aan zijn stelling dat sprake is van een nietige bepaling, gaat het hof bij gebreke van een deugdelijke onderbouwing voorbij. Evenmin volgt uit de vso dat sprake is van een voorwaardelijke verbintenis tot afstorting van het pensioenkapitaal. Tot slot is op de verhouding tussen geïntimeerde en de werkgever artikel 59 van de Pensioenwet – krachtens welk artikel een rechtsvordering tot het doen van een pensioenuitkering niet kan verjaren zolang de rechthebbende in leven – niet van toepassing. Dit artikel geldt alleen in de verhouding tussen pensioenuitvoerder en werknemer en daarvan is hier geen sprake.

Verder is onjuist dat de brief van de advocaat van de werkgever van 1 juli 2014 (zie hiervoor onder r.o. 3.11) de verjaring heeft gestuit omdat deze brief als een erkenning van het vorderingsrecht van geïntimeerde moet worden gezien. Een erkenning stuit immers uitsluitend een lopende verjaringstermijn en uit hetgeen het hof hiervoor heeft overwogen volgt dat de vordering van geïntimeerde op de werkgever op 5 augustus 2010 reeds was verjaard. Ook heeft appellant zijn stelling dat met deze brief een nieuwe verbintenis is ontstaan die de werkgever alsnog verplicht tot betaling onvoldoende onderbouwd, omdat hij niet heeft toegelicht wat de rechtsgrond van deze nieuwe verbintenis is en ook niet heeft gesteld dat deze verbintenis in rechte kan worden afgedwongen. Het voorgaande leidt het hof tot de slotsom dat de vordering van geïntimeerde jegens appellant niet is verjaard en dat appellant jegens geïntimeerde tekort is geschoten in de nakoming van zijn verplichtingen ingevolge de overeenkomst van opdracht met geïntimeerde.

Om te bepalen of geïntimeerde als gevolg van de beroepsfout van appellant schade heeft geleden, en zo ja welke, moet de huidige situatie (met de beroepsfout) worden vergeleken met de hypothetische situatie waarin zou hebben verkeerd indien de beroepsfout niet zou zijn gemaakt en de op nakoming van artikel 3 van de vso gebaseerde vordering dus niet zou zijn verjaard. Geïntimeerde heeft het hof verzocht zijn schade te begroten op grond van artikel 6:97 BW en 6:105 BW en heeft ter onderbouwing van zijn schade het volgende aangevoerd. Zou appellant nakoming hebben gevorderd van de gemaakte afspraken, dan had de werkgever in augustus 2005 een bedrag van € 40.000 overgemaakt aan de stamrechtvereniging van geïntimeerde, waarmee geïntimeerde een pensioenvoorziening had kunnen treffen, waarop rendement gemaakt zou zijn, aldus geïntimeerde. Geïntimeerde heeft een berekening van

Pensioenbureau Noord-Holland overgelegd, waaruit volgt dat het rendement over de periode van 1 augustus 2005 tot en met 1 juli 2022 € 12.101,85 beloopt.

Geïntimeerde heeft verder gesteld dat bij de begroting van de schade ook rekening zal moeten worden gehouden met het fiscaal voordeel dat geïntimeerde zal hebben indien het bedrag als schadevergoeding wordt uitgekeerd in plaats van als pensioenuitkeringen. Dit fiscale voordeel heeft geïntimeerde berekend door aansluiting te zoeken bij het schijvenstelsel voor inkomsten in box 1 voor AOW-gerechtigde personen en begroot hij op een bedrag van € 12.962. Dit bedrag moet op de schade in mindering worden gebracht. In totaal heeft geïntimeerde zijn schade daarom begroot op € 39.140. Het hof is van oordeel dat appellant de door geïntimeerde gemaakte berekening van de hoogte van de schade onvoldoende gemotiveerd heeft betwist. Het hof zal appellant veroordelen tot betaling aan geïntimeerde van een bedrag van € 39.140, vermeerderd met de wettelijke rente over dit bedrag vanaf 26 februari 2019.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:772

Zaaknummer: 200.301.623/01

Rechters: Y. Steeg-Tijms, E.M. de Stigter en T. Riyazi

Advocaten: J.M. Wolfs en A. Lof

Wetsartikelen: 7:902 BW en 3:317 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Bij verdeling spaarsaldo gemeenschappelijke rekening ongehuwd samenwonenden moet man gecompenseerd worden voor niet opbouwen pensioen

Man en vrouw hebben van 1997 tot 2018 ongehuwd samengewoond. Er was geen samenlevingsovereenkomst. Het geschil gaat over de verdeling van het saldo van € 625.000 op een spaarrekening op beider naam. Na terugverwijzing door de Hoge Raad oordeelt het hof dat bij de verdeling van het spaarsaldo rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat de man geen aanspraken op aanvullend pensioen heeft opgebouwd. Hiervoor geldt namelijk ook dat als de man niet wordt gecompenseerd, de vrouw in een betere financiële positie zal komen te verkeren en dat dit niet aansluit bij de (stilzwijgende) afspraak van partijen dat zij al hun financiële middelen gemeenschappelijk wilden laten zijn. De vrouw heeft immers, naast een volledige AOW-uitkering, aanvullend pensioen opgebouwd. Het hof bepaalt dat van het spaarsaldo van € 625.000 aan de man toekomt een bedrag van (€ 106.327 + € 182.606 + € 168.033,50 =) € 456.966,50 en aan de vrouw een bedrag van € 168.033,50.

De man en de vrouw hebben van 1997 tot 2018 ongehuwd met elkaar samengewoond. Zij hebben geen samenlevingsovereenkomst gesloten. Uit de relatie van partijen zijn twee kinderen geboren. Ten tijde van de verbreking van de relatie stond er € 625.000 op een spaarrekening die op beider naam was gesteld. Bij het uiteengaan van partijen heeft de vrouw de helft van dit saldo overgeboekt naar een rekening die uitsluitend op haar naam stond. De man vordert veroordeling van de vrouw tot betaling aan hem van € 312.500. Hij stelt daartoe dat hij de enige is die het spaarsaldo heeft gevoed en dat hij daarom als enige gerechtigd is tot dat saldo. De rechtbank heeft de vordering toegewezen. Het hof heeft het vonnis in zoverre vernietigd en bepaald dat van het spaarsaldo aan de man € 365.663,50 toekomt en aan de

vrouw € 259.336,50. De man heeft in cassatie aangevoerd dat hij door de omstandigheid dat hij jarenlang in het buitenland heeft gewerkt, geen aanspraken heeft opgebouwd op aanvullend ouderdomspensioen en geen rechten heeft ingevolge de Wet uitbreiding loondoorbetaling bij ziekte (WULBZ) en de Werkloosheidswet (WW), terwijl de vrouw dat alles wel heeft. Met deze omstandigheid dient volgens de man bij de verdeling van het spaarsaldo rekening te worden gehouden. Het hof heeft het gelijklopende betoog van de man ten aanzien van de korting op zijn AOW-uitkering gehonoreerd, maar is op de stellingen van de man ten aanzien van het aanvullend ouderdomspensioen en de risico's van ziekte en werkloosheid niet ingegaan. Aldus heeft het zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd volgens de Hoge Raad. Na terugverwijzing oordeelt het hof dat bij de verdeling van het spaarsaldo rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat de man geen aanspraken op aanvullend pensioen heeft opgebouwd. Hiervoor geldt namelijk ook dat als de man niet wordt gecompenseerd, de vrouw in een betere financiële positie zal komen te verkeren en dat dit niet aansluit bij de (stilzwijgende) afspraak van partijen dat zij al hun financiële middelen gemeenschappelijk wilden laten zijn. De vrouw heeft immers, naast een volledige AOW-uitkering, aanvullend pensioen opgebouwd. Voor beide voorzieningen geldt dat het oudedagsvoorzieningen zijn en dat partijen hierover geen uitdrukkelijke aanvullende afspraken hebben gemaakt, maar zich wel bewust waren van een gebrek/tekort aan opbouw daarvan en dat partijen althans de man de bedoeling hadden/had extra te sparen. Dat het aanvullend ouderdomspensioen niet op één lijn zou staan met de AOW-uitkering wat betreft karakter en doel en de opbouw daarvan, omdat een partij zelf voor de opbouw van ouderdomspensioen kan zorgdragen, wat daar ook van zij, doet aan het voorgaande niet af.

Uit de toelichting bij de door de man overgelegde brief van 5 mei 2021 over het opgebouwde aanvullende pensioen van de vrouw van januari 1997 tot en met maart 2018, volgt dat zij een bedrag heeft opgebouwd van € 204.190. Het hof stelt vast dat indien bij de man rekening wordt gehouden met een bedrag van (€ 204.190 minus de opbouw inzake de polis Flexibel Pensioen Plan Privé bij ABN AMRO van € 21.584 =) € 182.606, hij in een nagenoeg gelijke financiële positie verkeert als de vrouw. Op het spaarsaldo dient daarom naast de compensatie voor de AOW ook een compensatie voor aanvullend ouderdomspensioen in mindering te komen gelijk aan het bedrag van € 182.606. Het hof gaat voorbij aan de stelling van de vrouw in eerste aanleg dat de man de komende jaren nog pensioen kan opbouwen. Dit geldt immers ook voor de vrouw.

Het hof stelt bij de beoordeling van de vraag of bij de verdeling van het spaarsaldo rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat de man geen rechten heeft opgebouwd ter zake van de WULBZ en de WW voorop dat deze rechten in feite zien op de verzekering van een risico. In dat opzicht verschillen deze rechten van de opgebouwde aanspraken op AOW en

aanvullend pensioen. De AOW is een basispensioen van de overheid en wordt in de regel opgebouwd voor elk jaar dat men in Nederland woont of werkt (door afdracht van premies). Het aanvullend ouderdompensioen wordt eveneens opgebouwd door afdracht van premies en wordt uitgekeerd bij het bereiken van een bepaalde leeftijd. De WULBZ en WW daarentegen geven recht op een uitkering indien het verzekerde risico zich realiseert.

Het hof zal geen rekening houden met een reservering ingevolge de WULBZ. Vast staat dat de man een polis (met [nummer]) heeft afgesloten om zich voor arbeidsongeschiktheid te verzekeren. De premies voor deze verzekering werden voldaan van de gezamenlijke bankrekening. Bij het afsluiten van de polis heeft de man expliciet gekozen voor een wachttijd van twaalf maanden. Hiervan uitgaande had het op de weg van de man gelegen om nader toe te lichten waarom het dan toch gepast is daarvoor thans een reservering in mindering te brengen bij de verdeling van het spaarsaldo gelijk aan de netto loondoorbetaling gedurende de eerste 24 maanden van de arbeidsongeschiktheid.

Het hof zal ook geen rekening houden met een reservering voor de WW. De vrouw heeft erkend dat er bewust werd gespaard omdat de man niet verzekerd was voor werkloosheid, maar de situatie van werkloosheid heeft zich gedurende de samenlevingsperiode niet voorgedaan. Het hof bepaalt dat van het spaarsaldo van € 625.000 aan de man toekomt een bedrag van (€ 106.327 + € 182.606 + € 168.033,50 =) € 456.966,50 en aan de vrouw een bedrag van € 168.033,50.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 21-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:1713

Zaaknummer: 200.328.449_01

Rechters: C.M.J. Peters, G.J. Vossestein en A.J.F. Manders

Advocaten: T.E. Deenik en M.C. Braak

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

ICT-toeleverancier is geen online reisagent en valt niet onder werkingssfeer PGB

Geschil over vraag of ICT-toeleverancier HaDer een online reisagent is die onder de werkingssfeer van Bpf Reisbranche valt. Dat heeft op 24 september 2020 een dwangbevel aan HaDer laten betekenen waarin aanspraak is gemaakt op betaling van premies voor een bedrag van in totaal € 820.997, te vermeerderen met rente en (incasso)kosten. De kantonrechter heeft geoordeeld dat de werkzaamheden van HaDer waar het gaat om Prijsvrij weliswaar zijn aan te merken als die van een reisagent in de zin van dit verplichtstellingsbesluit, maar dat HaDer die werkzaamheden niet in hoofdzaak, te weten voor meer dan 50% van de loonsom, heeft uitgeoefend. Het hof is van oordeel dat HaDer niet onder de werkingssfeer van de verplichtstelling tot deelneming in Bpf Reisbranche valt, ook niet wat betreft de werkzaamheden voor Prijsvrij.

De Stichting Bedrijfstakpensioenfonds voor de Reisbranche (hierna: Bpf Reisbranche) is een bedrijfstakpensioenfonds in de zin van de Wet Bpf 2000. Deelneming in Bpf Reisbranche is verplicht gesteld. De onder de verplichtstelling vallende ondernemingen zijn de ondernemingen die zich uitsluitend of in hoofdzaak bewegen op het gebied van de reisbranche. Een (deel van de) onderneming wordt geacht in hoofdzaak het bedrijf van reisorganisator/reisagent uit te oefenen, indien meer dan 50% van de loonsom in de desbetreffende onderneming (of een onderdeel daarvan) daaraan moet worden toegeschreven. HaDer Development B.V. (hierna: Hader) is opgericht op 9 juli 2014 en ontwikkelt software, waaronder websites voor het tot stand komen van (reis)overeenkomsten. Hader gebruikt de door haar ontwikkelde software niet zelf, maar verleent licenties aan afnemers die de software tegen betaling willen gebruiken. Prijsvrij.nl B.V. (hierna: Prijsvrij) is opgericht in 2011 en is actief op het gebied van reisbemiddeling en reisorganisatie. Hader en

Prijsvrij hebben dezelfde bestuurder en dezelfde aandeelhouders. Hader heeft in 2014 met Prijsvrij een Software & IP Licence agreement gesloten waarin een jaarlijkse licentievergoeding voor het gebruik van de website www.prijsvrij.nl en een vergoeding per boeking is overeengekomen. Hader heeft met Prijsvrij ook een Service Level Agreement (SLA) gesloten voor IT-diensten, website design, marketingdiensten en Customer care. Die werkzaamheden worden verricht op basis van een uurtarief, gespecificeerd per dienst en een vergoeding per boeking. Hader had in 2021 ongeveer 80 werknemers in dienst. Prijsvrij heeft geen werknemers in dienst. Stichting Pensioenfonds PGB (hierna: PGB) is de rechtsopvolger van Bpf Reisbranche. Tussen Hader en PGB is thans in geschil of Hader valt onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit en of Hader derhalve gehouden is achterstallige premies te voldoen. De kantonrechter heeft geoordeeld dat de werkzaamheden van Hader, waar het gaat om Prijsvrij, zijn aan te merken als die van een reisagent in de zin van het verplichtstellingsbesluit. Hader is volgens de kantonrechter echter geen (online) reisagent in de zin dat zij in hoofdzaak het bedrijf van reisorganisator en/of reisagent uitoefent of heeft uitgeoefend. Hader is naar het oordeel van de kantonrechter daarom niet verplicht deel te nemen aan het bedrijfstakpensioenfonds en hoeft geen premies af te dragen. Beide partijen hebben hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt dat Hader niet 'bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten op het gebied van reizen' zoals bedoeld in het verplichtstellingsbesluit, ook niet wat betreft de werkzaamheden voor Prijsvrij. In de verplichtstellingsbesluiten wordt geen omschrijving van het woord 'bemiddelen' gegeven. De Hoge Raad heeft bij het vaststellen van de betekenis van 'bemiddelen' in het verplichtstellingsbesluit Bpf Reisbranche acht geslagen op de betekenis van 'bemiddeling' in artikel 7:425 BW. Ingevolge dat artikel is voor het kunnen aannemen van bemiddeling vereist dat de tussenpersoon 'werkzaam [is] bij het tot stand brengen van een of meer overeenkomsten tussen de opdrachtgever en derden'. Dat houdt in dat de tussenpersoon werkzaamheden verricht die dienstbaar zijn aan het tot stand komen van de overeenkomst(en). Niet vereist is dat de tussenpersoon zelf de overeenkomst(en) ten behoeve van de opdrachtgever sluit; voldoende is dat zijn werkzaamheden eraan bijdragen dat opdrachtgever en derde de overeenkomst(en) kunnen sluiten. Of werkzaamheden als bemiddeling aangemerkt moeten worden, hangt af van de omstandigheden van het geval. Beslissend is of degene 'in de uitoefening van haar bedrijf bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten'. In dat verband gaat het erom hoe het bedrijfsmodel is ingericht. Ten aanzien van Hader staat vast dat zij software ontwikkelt en licenties verleent aan afnemers die actief zijn in de reisbranche. Hader sluit met haar afnemers overeenkomsten voor het gebruik, het onderhoud en de ontwikkeling van de website. Het merendeel van de loonsom van Hader wordt besteed aan werknemers die zich bezighouden met IT-werkzaamheden. Voor de feitelijke exploitatie van de websites als online reserveringsplatform zijn faciliteiten nodig die

niet door Hader worden geleverd, zoals koppelingen met systemen van touroperators en een betalingssysteem. De afnemers van Hader sluiten daartoe zelf overeenkomsten met aanbieders van die faciliteiten. Het exploitatierisico ligt derhalve bij de afnemers van Hader. PGB heeft bij herhaling verwezen naar de 'Booking.com'-zaak, maar het hof is van oordeel dat deze zaak wezenlijk verschilt van de feiten in die zaak. Met name is anders (1) dat Hader niet zelf een platform exploiteert maar dat haar klanten dat doen, (2) dat de klanten van Hader hun platform niet uitsluitend met behulp van Hader exploiteren, maar ook met behulp van andere bedrijven, en (3) dat Hader geen commissie ontvangt van de consument en/of de reisorganisator maar dat de omzet van Hader bestaat uit betaling voor de ontwikkeling en exploitatie van software en de daarmee verbonden serviceverlening en dat zij slechts voor een deel betaald krijgt per boeking. Uit dit alles volgt dat Hader niet bemiddelt bij het tot stand komen van overeenkomsten op het gebied van reizen en geen (online) reisagent is zoals bedoeld in de verplichtstellingsbesluiten, ook niet waar het gaat om de werkzaamheden voor Prijsvrij. De door PGB naar voren gebrachte samenhang tussen Hader en Prijsvrij, waardoor volgens PGB de activiteiten van Hader moeten worden toegerekend aan de activiteiten van 'het concern', maakt het voorgaande niet anders.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 16-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:1324

Zaaknummer: 200.317.323_01

Rechters: M.E. Smorenburg, M. van Ham en A.W. Rutten

Advocaten: T. Stouten en P.G. Vestering

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Melding betalingsonmacht vennootschap door bestuurder mocht achterwege blijven omdat pensioenfonds op andere wijze op de hoogte was van betalingsonmacht

Geschil over hoofdelijke bestuurdersaansprakelijkheid wegens niet betalen pensioenpremies aan verplichtgesteld bedrijfstakpensioenfonds PFZW. Gelet op de contacten met de werkgever en de communicatie oordeelt het hof na terugverwijzing door de Hoge Raad dat het Pensioenfonds behoorde te begrijpen dat Solace, als gevolg van de liquiditeitsproblemen die waren ontstaan door de handelwijze van Aquisto en die daarna hebben voortgeduurd, niet in staat zou zijn om aan het Pensioenfonds de bedragen uit hoofde van de navorderingen te voldoen. Deze wetenschap was naar het oordeel van het hof zodanig dat het Pensioenfonds op basis daarvan in staat was zich een redelijk oordeel te vormen over de oorzaken van betalingsonmacht en zich te beraden op de opstelling die het ten aanzien van Solace zou innemen. Het hof vernietigt het dwangbevel en het bestreden vonnis.

Mevrouw X was (indirect) bestuurder van Solace Algemene Thuiszorgcombinatie B.V. (hierna: Solace), een bedrijf dat actief was in de thuiszorg. Omdat Solace niet aan haar betalingsverplichtingen jegens het Pensioenfonds Zorg en Welzijn (hierna: het Pensioenfonds) heeft voldaan, heeft het Pensioenfonds X als bestuurder aangesproken voor de openstaande facturen en een dwangbevel uitgebracht. De vraag is of aan de voorwaarden voor bestuurdersaansprakelijkheid van artikel 23 Wet Bpf 2000 is voldaan. De kantonrechter en het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden waren van oordeel dat X als bestuurder van Solace aansprakelijk is voor de openstaande vordering van het Pensioenfonds, omdat zij de op grond van artikel 23 lid 2 Wet Bpf 2000 vereiste melding van betalingsonmacht niet heeft gedaan. De Hoge Raad heeft het arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden vervolgens vernietigd en

de zaak naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch verwezen. In deze procedure moet het hof opnieuw en met inachtneming van het arrest van de Hoge Raad beoordelen of X tijdig een melding betalingsonmacht heeft gedaan dan wel dat het Pensioenfonds tijdig op andere wijze dan door middel van een melding betalingsonmacht op de hoogte is geraakt van de betalingsonmacht van de rechtspersoon en van de omstandigheden die daartoe hebben geleid, en of deze wetenschap dusdanig is dat het Pensioenfonds op basis daarvan in staat is zich een redelijk oordeel te vormen over de oorzaken van de betalingsonmacht en zich te beraden op de opstelling die het ten aanzien van Solace zal innemen.

Het hof beantwoordt allereerst de vraag of bij het Pensioenfonds sprake is van wetenschap van betalingsonmacht. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat in oktober 2012 bij het Pensioenfonds bekend was dat sprake was van betalingsonmacht bij Solace. Uit een brief van Solace aan het Pensioenfonds blijkt immers dat zij op dat moment onvoldoende financiële middelen had om haar schuld te voldoen. Bovendien was het Pensioenfonds er al vanaf het voorjaar van 2012 mee bekend dat sprake was van een premieachterstand. Voorts is komen vast te staan dat het Pensioenfonds in oktober 2012 wist dat de pensioenpremie over 2010 en 2011 nog moest worden berekend – het Pensioenfonds factureert de premie vooraf, maar deze premie wordt achteraf op basis van de reële gegevens herberekend en gefactureerd – in ieder geval voor het grote aantal werknemers met een nulurencontract waarvoor nog geen premie in rekening was gebracht. Ook wist zij dat de uitkomst daarvan bovenop de door Solace verschuldigde maandpremie zou worden gefactureerd. Dit alles maakt dat het Pensioenfonds uit de mededeling in de brief van oktober 2012 dat de toekomstperspectieven van Solace zodanig waren dat zij vanaf 1 november 2012 haar lopende verplichtingen binnen de normale betalingstermijn zou kunnen voldoen, niet mocht afleiden dat er sprake was van een tijdelijk liquiditeitsprobleem. De aanlevering van gegevens, de herberekening van de pensioenpremie door het Pensioenfonds en de betalingsachterstand zijn vervolgens, na facturen van december 2012, voortdurend onderwerp van gesprek geweest. Hierbij ging het niet alleen over de omvang van de vorderingen van het Pensioenfonds, maar ook over de betalingsachterstand van Solace en de wens van Solace om een betalingsregeling te treffen. Dit alles maakt dat het Pensioenfonds behoorde te begrijpen dat Solace, als gevolg van liquiditeitsproblemen, niet in staat zou zijn om aan het Pensioenfonds de bedragen uit hoofde van de navorderingen te voldoen. Deze wetenschap was naar het oordeel van het hof zodanig dat het Pensioenfonds op basis daarvan in staat was zich een redelijk oordeel te vormen over de oorzaken van betalingsonmacht en zich te beraden op de opstelling die het ten aanzien van Solace zou innemen. Dit maakt dat de melding betalingsonmacht achterwege kon blijven.

Naar het oordeel van het hof heeft het Pensioenfonds zijn stelling dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur onvoldoende met concrete feiten en omstandigheden onderbouwd. Het

enkele feit dat een bestuurder facturen onbetaald laat, betekent immers niet dat sprake is van kennelijk onbehoorlijk bestuur. Aanvullende omstandigheden, zoals selectieve betaling of oneigenlijke onttrekkingen, zijn in deze procedure niet of onvoldoende gesteld. Hieruit volgt dat X niet aansprakelijk is voor de premieschulden van Solace. Het hof vernietigt het dwangbevel en het bestreden vonnis.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2024:1770

Zaaknummer: 200.319.604_01

Rechters: P.M. Arnoldus-Smit, N.W.M. van den Heuvel en J. van der Steenhoven

Advocaten: M.M. Hazewinkel en M.H. Visscher

Wetsartikelen: 23 Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Aanvraag militair arbeidsongeschiktheidspensioen ten onrechte afgewezen

In deze zaak gaat het om de vraag of de staatssecretaris de aanvraag van appellant om in aanmerking te komen voor een militair invaliditeitspensioen heeft mogen afwijzen op de grond dat niet is vastgesteld dat de uitzending van appellant naar Libanon tot psychische afwijkingen heeft geleid. De Raad beantwoordt die vraag ontkennend. Gelet op de resultaten van het op verzoek van de Raad verrichte psychiatrische onderzoek concludeert de Raad dat bij appellant sprake is van een aan zijn uitzending toe te schrijven psychische aandoening. De Raad volgt de door hem ingeschakelde deskundige. Deze leidt uit eigen onderzoek af dat appellant op de peildatum in geding aan een ernstige PTSS leed. Andere mogelijke verklaringen voor PTSS ziet de deskundige niet.

Appellant was van [periode 1] dienstplichtig militair. In de periode van [periode 2] is hij uitgezonden geweest naar Libanon. Op 2 november 2016 heeft appellant – voor zover hier van belang – in verband met psychische klachten een aanvraag ingediend om toekenning van een militair invaliditeitspensioen.

Met een besluit van 18 augustus 2017 heeft de staatssecretaris bericht de aanvraag van appellant niet verder te behandelen, omdat appellant niet heeft gereageerd op herhaalde oproepen voor een geneeskundig onderzoek.

Na het tegen dit besluit gemaakte bezwaar heeft alsnog een verzekeringsgeneeskundig onderzoek plaatsgevonden door verzekeringsarts M. Levy. Daarnaast is appellant onderzocht door De Klerk. Wat betreft de psychische klachten concludeert Levy dat het eigen oriënterend onderzoek en het expertiserapport van De Klerk geen duidelijkheid hebben kunnen geven over de diagnostiek van de gestelde psychische klachten van appellant.

Met een besluit van 12 maart 2019 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris vastgesteld dat appelland niet in aanmerking komt voor toekenning van een militair invaliditeitspensioen. De staatssecretaris heeft hieraan onder meer ten grondslag gelegd dat in het medisch onderzoek niet is vastgesteld dat de uitzending van appelland naar Libanon tot psychische afwijkingen heeft geleid.

De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en daarmee het bestreden besluit in stand gelaten. De rechtbank heeft overwogen dat het medisch onderzoek zorgvuldig tot stand is gekomen. Appelland is er niet in geslaagd om gereede twijfel op te roepen aan de juistheid van de conclusies in het medisch onderzoek en het expertiseonderzoek. In bezwaar en beroep heeft appelland geen contra-expertise overgelegd waaruit zou kunnen blijken dat deze conclusies niet juist zouden zijn. Aan de informatie van het Sinai Centrum kan niet de waarde worden gehecht die appelland daaraan gehecht wenst te zien. Hoewel door de behandeld sector een oorzakelijk verband wordt gelegd tussen de klachten die appelland ervaart en zijn ervaringen tijdens zijn uitzending naar Libanon, wordt niet concreet onderbouwd aan de hand van argumenten die zijn te relateren aan de DSMclassificatie, hoe de behandelaars van appelland tot de diagnose posttraumatische stressstoornis (PTSS) zijn gekomen.

Appelland is het niet eens met de uitspraak van de rechtbank. Hij stelt dat op basis van het medisch dossier, verkregen van de behandelend sector en het rapport van Offermans dat in hoger beroep is overgelegd, bij hem sprake is van een PTSS, chronisch met verlaat begin, een obsessief-compulsieve stoornis en een persistent depressieve stoornis en dat deze psychische problematiek is gerelateerd aan de militaire dienstperiode in Libanon.

De Raad beoordeelt of de rechtbank terecht het bestreden besluit, waarbij is geoordeeld dat niet is vast te stellen dat bij appelland sprake is van aan zijn uitzending naar Libanon toe te schrijven psychische afwijkingen, in stand heeft gelaten. Hij doet dit aan de hand van wat appelland in hoger beroep heeft aangevoerd, de beroepsgronden. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep slaagt.

De door de Raad benoemde deskundige Koerselman leidt uit zijn eigen onderzoek af dat appelland op de peildatum van 2 november 2016 aan een ernstige PTSS leed, waarbij een onbeheersbare woede, zelfhaat en depressie dominant waren. Koerselman ziet een verband tussen de PTSS op de datum in geding en de uitzending van appelland naar Libanon. Andere mogelijke verklaringen voor de PTSS ziet Koerselman niet.

Als uitgangspunt geldt dat de bestuursrechter het oordeel van een onafhankelijke, door hem ingeschakelde deskundige volgt als de motivering van deze deskundige hem overtuigend

voorkomt. Deze situatie doet zich hier voor. De wijze waarop Koerselman in het rapport van 13 november 2023 is ingegaan op de klachten en de aanwezige medische informatie van met name het Sināi Centrum geeft blijk van een zorgvuldig onderzoek. De uit dit onderzoek getrokken conclusies zijn inzichtelijk en consistent. Wat de staatssecretaris in reactie op het deskundigenrapport naar voren heeft gebracht, is onvoldoende om aan de juistheid van die conclusies te twijfelen. De Raad gaat er daarom van uit dat op de peildatum bij appellant sprake was van een ernstige PTSS die is veroorzaakt door zijn uitzending naar Libanon. Dit brengt mee dat het nu aan de staatssecretaris is om de beperkingen en de mate van invaliditeit van appellant als gevolg van de PTSS op de peildatum vast te stellen. De staatssecretaris dient daarbij zoveel mogelijk uit te gaan van de door Koerselman gemaakte globale inschatting van de beperkingen van appellant. Gelet op de inmiddels verstreken tijd en de met een onderzoek in persoon gepaard gaande belasting zal appellant alleen in het uiterste geval aan een nader persoonlijk verzekeringsgeneeskundig onderzoek mogen worden onderworpen.

Het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak wordt vernietigd en het beroep wordt gegrond verklaard. De Raad vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) en zal de staatssecretaris opdragen een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen met inachtneming van wat hiervoor is overwogen. Dit betekent dat de staatssecretaris de beperkingen en de mate van invaliditeit van appellant als gevolg van de PTSS op de peildatum moet vaststellen en het resultaat daarvan in een nieuwe beslissing op bezwaar moet opnemen. Met het oog op een voortvarende afdoening van het geschil bestaat aanleiding om met toepassing van artikel 8:113, tweede lid, van de Awb te bepalen dat tegen de door de staatssecretaris te nemen nieuwe beslissing op het bezwaar slechts bij de Raad beroep kan worden ingesteld.

Omdat het hoger beroep slaagt, krijgt appellant een vergoeding voor zijn proceskosten in beroep en hoger beroep. De proceskosten bedragen € 4.375. Daarnaast heeft appellant recht op vergoeding van de kosten van het onderzoek dat op zijn verzoek is verricht door Offermans. Deze kosten bedragen € 968 en komen, met de op de zitting namens de staatssecretaris gegeven instemming, voor vergoeding in aanmerking. Tot slot krijgt appellant het in beroep en hoger beroep betaalde griffierecht terug.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 05-06-2024

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2024:1146

Zaaknummer: 21/860 MPW

Rechters: Y. Sneevliet, L.M. Tobé en J.J.T. van den Corput

Wetsartikelen: 3:2 Awb, 7:12 Awb en 8:113 lid 2 Awb

RECHTSPRAAK

Duurovereenkomst voor bepaalde tijd over verdeling ouderdomspensioen na scheiding waarop noch Boon/van Loon noch WVPS van toepassing is, is niet opzegbaar

Deze zaak gaat over de aanspraken van de vrouw op een deel van het ouderdomspensioen dat de man heeft opgebouwd tijdens het in 1990 door echtscheiding ontbonden huwelijk. Noch het arrest Boon/van Loon noch de Wet Pensioenverevening is van toepassing. De vrouw maakt aanspraak op voortzetting van de tussen partijen overeengekomen verdelingsafpraak uit 2005, die de man heeft uitgevoerd tot in 2019, maar daarna heeft gestaakt. De rechtbank heeft geoordeeld dat partijen in 2005 verdeling van het ouderdomspensioen zijn overeengekomen en dat de man de in 2019 door hem gestaakte maandelijkse betalingen aan de vrouw moet voortzetten, onder afwijzing van het beroep van de man op wijziging of ontbinding van die overeenkomst op grond van artikel 6:258 BW. Het hof heeft de man in hoger beroep ook veroordeeld om de betalingen voort te zetten, omdat sprake is van een duurovereenkomst voor bepaalde tijd die niet kan worden opgezegd en er geen, althans onvoldoende grond is voor wijziging of ontbinding wegens onvoorziene omstandigheden (art. 6:258 BW). De Hoge Raad laat dat arrest in stand onder verwijzing naar artikel 81 RO.

Partijen zijn op 23 augustus 1968 gehuwd op huwelijkse voorwaarden. In de huwelijkse voorwaarden zijn zij (onder meer) overeengekomen: 'Artikel 1: Tussen de echtgenoten zal geen gemeenschap van goederen, welke ook, bestaan.'

Het huwelijk van partijen is op 10 april 1990 ontbonden door echtscheiding. De man heeft tijdens het huwelijk pensioenaanspraken opgebouwd bij het ABP. Bij de afwikkeling van de

huwelijkse voorwaarden hebben partijen geen afspraken gemaakt over de verrekening van het pensioen. Partijen zijn in 2005 beiden pensioengerechtigd geworden. In mei en juni 2005 hebben de destijds betrokken advocaten van partijen op verzoek van de vrouw gecorrespondeerd over verrekening van het pensioen van de man. De man heeft hier aanvankelijk niet aan willen meewerken. Nadien hebben partijen in onderling overleg gesproken over verrekening van het door de man opgebouwde pensioen.

Op 23 november 2005 heeft de man de vrouw het volgende geschreven: 'Hierbij stuur ik je het door mij zoveel mogelijk ingevulde aanvraagformulier voor feitelijke verdeling van pensioen (met retour envelop). Er moeten enige bewijsstukken worden toegevoegd: dat is voor jou gemakkelijker en sneller te doen dan voor mij. (...) Intussen ontving ik je kaart, waarmee ik heel blij ben. Je hoeft me niet te bedanken voor je aandeel in het pensioen: je verdient het, na alles wat je hebt gedaan en ik doe het met liefde, voor jou en voor de kinderen. Grappig dat jouw kaart en mijn brief elkaar kruisten; we schreven op ongeveer hetzelfde moment en blijkbaar vanuit soortgelijke gevoelens. Ik hoop zeer dat je ervoor voelt om verder bij te praten, ook daarmee maken we de scheiding rond. Je mag het best weten: je was mijn enige grote liefde, en die verloochen ik niet, wat er ook gebeurd is tussen ons.'

Op 5 februari 2006 schrijft de man de vrouw het volgende: 'Het was niet eenvoudig om de zaak op een rij te krijgen. Na ontvangst van je brief van 23 januari heb ik [betrokkene 1] opgebeld. Deze kan het door ons ingevulde en ondertekende formulier niet meer vinden en ik sprak met hem af dat hij mij een nieuw formulier zou toesturen. Dat heb ik intussen ontvangen, maar het is nu een ander formulier n.l. een simpele machtiging tot overmaking aan jou van het bedrag vanuit mijn ABP pensioen. Dit bedrag is zegt het formulier – een inhouding in het kader van [ECLI:NL:HR:1981:AG4271]. Het wordt mij nu duidelijk dat de Wet Verevening pensioenrechten in ons geval in het geheel niet van toepassing is. Dat maakt de zaak er overigens niet eenvoudiger op, want de brochure die je stuurde is uitermate onhelder en geeft geen aanknopingspunten voor de verdeling op basis van [ECLI:NL:HR:1981:AG4271] (zie blz. 22/23) en verwijst simpelweg naar een gespecialiseerde advocaat. Dat lijkt mij niet de juiste weg. Wat ik dus heb gedaan: de uitgangspunten van de WVP toepassen. Die zijn namelijk wel duidelijk en ook alleszins redelijk: de ex-partner heeft recht op de helft van de waarde van het pensioen dat de andere partner, tijdens het huwelijk, heeft opgebouwd, de standaard verdeling (blz. 8). bijgaand vind je e.e.a. op een rij gezet. Uitgaande van de standaardverdeling heb ik er nog een klein schepje bovenop gedaan en kom dan uit op een bedrag van 955,57 €/maand bruto (toen ik je telefonisch een bedrag van circa 1100 € noemde was ik in de war met de circa 11000 € op jaarbasis, sorry! Genoemd bedrag heb ik ingevuld op het machtigingsformulier in de veronderstelling dat jij je erin kunt vinden* (*zo niet, dan kijken we verder en maken een nieuwe machtiging (ik heb wat copieën gemaakt). Zo ja dan

hoef je alleen nog maar te ondertekenen en je bankrekeningnummer in te vullen en het formulier op te sturen, waarna er betaald kan gaan worden.'

Het ABP heeft vanaf eind 2005 uitvoering gegeven aan de hiervoor bedoelde machtiging.

Op 6 juni 2019 heeft de man de vrouw bericht dat hij met ingang van 1 augustus 2019 de betaling van het pensioen zal stopzetten. Hij heeft de betaling van het pensioen aan de vrouw ook daadwerkelijk gestopt per 1 augustus 2019.

De vrouw heeft in eerste aanleg continuering gevorderd van de maandelijkse betalingen door de man met de overeengekomen/gehanteerde jaarlijkse indexeringen. Bij het verstekvonnis 2020 is de man veroordeeld om aan de vrouw te betalen € 5.791,10 (dat is de pensioenafdracht in de periode augustus-december 2019), uitvoerbaar bij voorraad. De man is in verzet gekomen en heeft vernietiging van het verstekvonnis gevorderd en alsnog afwijzing van de vordering van de vrouw. Subsidiair heeft hij vernietiging van de overeenkomst gevorderd en meer subsidiair ontbinding dan wel wijziging daarvan. De vrouw heeft verweer gevoerd en aanvullend nog wettelijke rente gevorderd.

De rechtbank heeft bij eindvonnis het verstekvonnis vernietigd en de man met ingang van 1 augustus 2019 veroordeeld tot maandelijkse betaling aan de vrouw van € 1.158,22, telkens voor de eerste van de maand, vermeerderd met een indexatie die jaarlijks ingaat op 1 januari overeenkomstig de door het ABP vóór 1 augustus 2019 gehanteerde indexatieregels, vermeerderd met rente, uitvoerbaar bij voorraad en met compensatie van kosten. Volgens de rechtbank was sprake van koude uitsluiting en zijn partijen in 1990 gescheiden, zodat [ECLI:NL:HR:1981:AG4271] niet van toepassing is. Zij hebben bij de afwikkeling van hun huwelijkse voorwaarden ook geen afspraken gemaakt over verrekening/verdeling van het pensioen dat de man staande huwelijk had opgebouwd en de Wet verevening pensioenrechten is pas in 1995 in werking getreden, zodat de rechtbank voorop stelt dat de vrouw in beginsel geen recht had op een deel van het pensioen van de man (r.o. 4.2). De rechtbank kwalificeert de rechtsverhouding van partijen met betrekking tot de pensioenkwestie als een overeenkomst (standpunt van de vrouw) in plaats van als het voldoen aan een natuurlijke verbintenis door de man (primaire standpunt van de man): de vrouw heeft initiatief genomen om met de man in overleg te treden over het pensioen, toen partijen er met advocaten niet uit kwamen is het overleg onderling voortgezet en heeft de man zoals blijkt uit zijn brieven onderzoek gedaan naar de mogelijkheden om zijn pensioen met de vrouw te delen, heeft berekeningen gemaakt en vervolgens de aanmeldingsformulieren aan de vrouw gestuurd, die deze heeft ingevuld, waarmee zij het aanbod van de man heeft aanvaard en waarna het ABP jarenlang uitvoering heeft gegeven aan deze overeenkomst (r.o. 4.5). Dat de man zich dringend moreel verplicht voelde om dit te doen, maakt volgens de rechtbank niet

dat hier sprake is van een natuurlijke verbintenis in plaats van een rechtens afdwingbare overeenkomst tussen partijen (r.o. 4.6). Het beroep van de man op misbruik van omstandigheden, bedrog, dan wel dwaling passeert de rechtbank (r.o. 4.7-4.11) en ook zijn beroep op artikel 6:258 BW honoreert de rechtbank niet (r.o. 4.12-4.15). Het hof heeft het bestreden vonnis bekrachtigd. Het hof oordeelde als volgt. Van een duurovereenkomst is sprake als er een verplichting wordt afgesproken tot opeenvolgende of voortdurende prestaties. Dat is hier het geval; de afspraak van partijen om het tijdens het huwelijk opgebouwde pensioen te delen brengt mee dat iedere maand een bedrag aan de vrouw betaald moet worden. Die verplichting loopt vanwege de aard van het ouderdomspensioen door tot aan het overlijden van een van partijen. Daarmee is de overeenkomst – ook al staat het moment van overlijden niet vast – een duurovereenkomst voor bepaalde tijd. In de overeenkomst tussen partijen is niet voorzien in een mogelijkheid tot opzegging. Ook de wet voorziet niet in een regeling tot opzegging. Uit het voorgaande volgt dat de overeenkomst niet kan worden opgezegd.

Het hof is van oordeel dat er geen, althans onvoldoende, grond is voor wijziging of ontbinding van de overeenkomst vanwege onvoorziene omstandigheden. De man heeft zijn stelling dat sprake is van onvoorziene omstandigheden in de zin van artikel 6:258 BW onvoldoende onderbouwd. Uit de vermelde correspondentie blijkt dat de man zich destijds heeft geïnformeerd en bij zijn beslissing om tot pensioenverdeling over te gaan niet over één nacht ijs is gegaan. In de eerste plaats stelt de man zelf dat zijn partner in 2005 is vertrokken, dus voordat de man de voormelde brief van 5 februari 2006 aan de vrouw stuurde. Hij heeft destijds het vertrek van zijn partner al in zijn afwegingen kunnen betrekken bij de beslissing om het pensioen met de vrouw te verdelen.

In de tweede plaats lag het op de weg van de man om bij de beslissing tot pensioenverdeling ook de omstandigheid mee te nemen dat hij hoe dan ook ooit wegens zijn leeftijd zou moeten stoppen met zijn bedrijf en zelf pensioen zou gaan krijgen, en dat zijn inkomen daardoor waarschijnlijk daalt. Mogelijk waren destijds niet alle fiscale consequenties van het beëindigen van zijn bedrijf en de terugkeer naar Nederland voorzienbaar, al was het alleen maar omdat wetswijzigingen niet altijd te voorzien zijn. De fiscale consequenties zijn echter, waar deze het inkomen van de man betreffen, omstandigheden die voor zijn rekening en risico komen.

In de derde plaats heeft de man – tegenover de gemotiveerde betwisting door de vrouw – onvoldoende onderbouwd dat zijn financiële omstandigheden zodanig slecht zijn geworden dat de vrouw ongewijzigde voortgang van de pensioenverdeling redelijkerwijs niet mag verwachten. De vrouw heeft haar aangifte inkomstenbelasting over 2020 overgelegd. De man heeft alleen een algemeen budgetadvies van het Nibud overgelegd, maar geen met bescheiden

onderbouwde volledige inzage gegeven in zijn financiële situatie. Dat had wel van hem verwacht mogen worden. Overigens geldt nog het volgende. De enkele omstandigheid dat de vrouw vermogen heeft en in een groot huis woont dat in de loop der tijd in waarde gestegen is, is onvoldoende grond om te kunnen oordelen dat zij in redelijkheid geen ongewijzigde voortgang van de pensioenverdeling mag verwachten.

Het hof is van oordeel dat ook het beroep van de man op artikel 6:248 BW geen doel treft. Om dezelfde redenen als hiervoor genoemd kan niet gezegd worden dat het in dit geval naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is dat de vrouw de man houdt aan de afspraak tot verdeling van het pensioen.

De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie art. 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:911

Zaaknummer: 23/01368

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek en G.C. Makkink

Advocaten: R.R. Oudijk en J. van Duijvendijk-Brand

Wetsartikelen: 6:258 BW en 81 RO